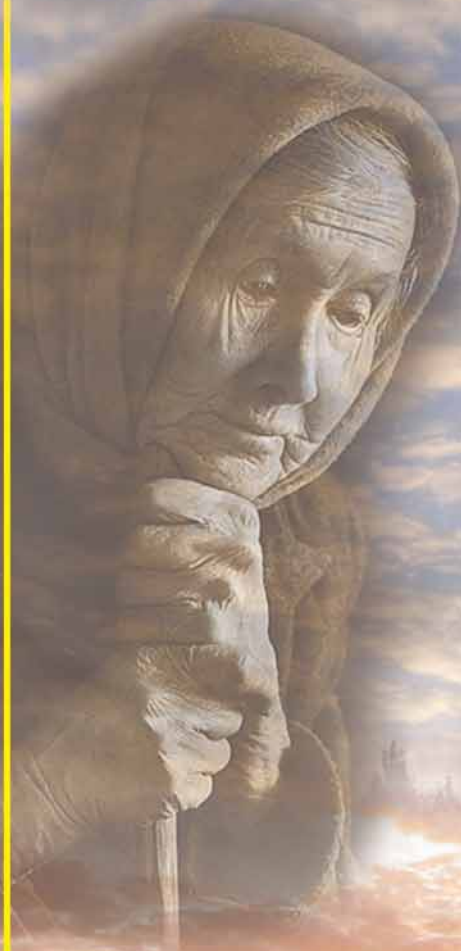

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Памятай про вічність

№2, 2008

Силуети вічності

Небом блакитно-ніжним,
Зоряним поглядом ночі,
Спалахом блискавки грізним
Вічність дивиться в очі.
Погляд цей душу зігріє,
Піснею в ній озветься.
І озорить надія
Тиху молитву серця.

Щедрістю сліз відчайних,
Щирістю слів відвертих
В серці життя лишає
Вічності силуети.
Сила їх незбагненна
Трепетом повнить душу.
Цю глибину одкровення
Я осягнути мушу.

І як в долині плачу
Смерті загляну в вічі,
Божу любов побачу –
Ту, що дарує вічність.
Душу вона зігріє,
Піснею в ній озветься.
І озорить надія
Тиху молитву серця.

Ольга МІЦЕВСЬКА

* * *

Мені б — зорю!
А як її дістати,
Як руку протягнути до небес?
Її за мить нагнуть якісь пілати —
А я не з Богом.
Я без Нього.
Без...

Мені б — крило!
А, може, навіть двоє,
Щоб полетіти аж за синю даль!..
А що, коли зустріну хмару чорну —
А я не з Богом.
Я без Нього.
Жаль...

Мені б — води
Напитися живої,
Бо так у грудях тисне і пече...
А світ почує й полином напоїть.
А я не з Богом.
Я без Нього.
Ще...

Мені б — любов!
Але одну, єдину!
Лише для мене, чисту і святу.
Прийде любов — над світом я долину!..
Та я ж не з Богом.
Я без Нього.
Жду...

Мені б — цей світ
Покласти на долоні
І роздивлятись, в чім його краса...

Та я і так в чіємусь є полоні...
І я не з Богом.
Я без Нього.
Сам...

Мені б — хреста!
Чому цього не кажеш?!
Якого Божий Син за тебе ніс!
Хреста, що між тобою й Богом ляже...
Та ти ж без Бога.
Ти без Нього
Зріс...

То як ти можеш мріяти про зорі
І про небес блакитну далину,
І про води краплиночки прозорі,
Як ти не з Богом!
Ти без Нього!
Чув?!

Як можеш прагнути собі любові
І обійнять відразу цілий світ,
Як руки ще до цього не готові
І ти без Бога?!
Ти ж без Нього —
Лід!..

Впаде зоря!
Розгорнуться і крила!
І потече жива ріка води!
Бо є у світі доленька щаслива!
А ти до Бога,
Ти до Нього
Йди...

Лариса КОЗИНЮК

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУГА
Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519)685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
«Християнське життя»
(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 3800 примірників

У номері:

С. Титар. Гідність християнина	4
Державі Ізраїль — 60 років	7
А Зайченко. Сенс нашого життя	8
Як ти ставишся до смерті	10
Л. Каночкін. У якому віці каються	12
К. Сотник. Самогубство — коротка дорога в рай?	14
Де ж її душа?	16
М. Синюк. Sub specie aeternitatis	18
В. Тімечко. Я встиг	20
Г. Гартфельд. Привести до переправи	22
Я. Пейсті. Вічність — вартість душі	26
Лютерани Данії: пекла немає	29
Григорій Сковорода: впійманий вічністю	30
Б. Сафонюк. Постійність	34
Через хворобу доньки Бог привів мене до Себе	36
О. Андрющенко. Монетки	38
О. Літовченко. Свідчення	41
Е. Тозер. Хрест старий і новий	42
ЮНІСЕФ називає тривожним стан молоді в Україні	44
М. Рябоконт. «Ти кликав Мене?»	46
Поетична сторінка. Лариса Козинюк	48
Р. Білосевич. Історія церкви с. Білозірка	50
Новини	53-55
Некролог. Святослав Бурлака	56

У номері використані фото

**Юрія Костюка, Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова,
Віктора Мокійчука, Миколи Корнійчука та інтернет-ресурсів**

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*...Вічність поклав їм у серце...
Еклезіяст 3:11*

Нині не прийнято говорити про смерть. Ні в світському оточенні, ні в церкві. Декілька років тому широко рекламувався фільм «Гладіатор». Знятий на високому професійному рівні, він, тим не менш, не був особливо прийнятий глядацькою аудиторією США. Причина банальна: головний герой у кінці фільму гине. Сучасного глядача, перш за все вихованого на голлівудських бойовиках, така кінцівка не влаштувала: справжній герой, залишивши після себе гори трупів, обов'язково має залишитися живим. Іноді, дивлячись на такого героя, складається враження, що він взагалі безсмертний.

Засоби масової інформації, і перш за все телебачення та кіно, малюють життя таким, що ніколи не закінчиться. Особливо вражає реклама, дивлячись яку, відчуваєш, що живеш без сенсу та мети, бо в тебе ще немає якоїсь речі, не придбав чергової новинки чи десь не побував. Жити — значить побільше брати: товарів, послуг, насолод, розваг.

От тільки мало хто задумується над тим, що це лише фасад, за яким ховаються більш глибокі та важливі людські потреби. Насправді ми живемо зовсім не в такому світі, який бачимо на сторінках кольорових глянцевого журналі, у популярних реаліті-шоу, відеофільмах чи телесеріалах. У світі існує, за народною мудрістю, лише одна правда — усі ми колись помremo.

Для когось тема, яка піднімається в цьому номері журналу, видається сумною, навіть трагічною. Говорити про вічність, коли навколо є стільки гарного, щасливого та приємного, трохи недоречно. Але погодьтеся, рано чи пізно ми віч-на-віч зустрінемося зі смертю. Як нам поводитися тоді? Людину, яка щось робить, не знаючи для чого вона це робить, ми називаємо нерозумною. А як назвати людину, яка живе, не знаючи для чого і куди вона іде?

Премудрий Соломон дуже коротко й влучно сказав про одну надзвичайно важливу особливість людини: у її серці живе вічність, яку туди вклав Сам Творець. Ким би людина не була: чи дикуном з африканських джунглів, чи всесвітньо відомим мільярдером, у її душі живе почуття вічності, потаємна мрія безсмертя. Саме тому в усі часи в різних суспільствах формувалися свої уявлення про потойбічний світ, у який мріяли потрапити.

Ісус Христос сказав: «Я є дорога, правда і життя». Християнин, який знайшов цю Дорогу, Правду і Життя, повинен розповісти про них іншим. Тому ми вважаємо своїм прямим обов'язком говорити про щасливу вічність з Богом і попереджувати про трагічну долю тих, хто знехтує Господнім закликком.

У твоє серце, читачу, Бог вклав вічність. Збережи її у тимчасовому житті, щоб покласти до Його ніг, коли зустрінешся з Ним у реальній вічності.

Гідність

Отож, благаю вас я, щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликано вас (Еф. 4:1).

Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією (Фил 1 27).

Ми не перестаємо молитися за вас, щоб ви поводитися належно (російський переклад — достойно) щодо Господа (Кол. 1:9,10).

Просили ми вас, щоб ви поводитися гідно перед Богом (1Сол. 2:12).

Чи є щось спільне між цими віршами? Безумовно є. Як же так сталося, що із семи послань апостола Павла до церков, як мінімум до п'яти звучать подібні звернення? Різні церкви, різні потреби, різний духовний рівень, але однакове звернення звучить до всіх: «Поводьтеся гідно». Чи таке повторення не підказує нам, що в цих словах міститься щось важливе і для нас? Щось потрібно нам, незалежно від місця проживання, часу, християнських традицій і духовного рівня.

Вага і заслуга

Що таке гідність? Можна сказати, що це певного роду заслуга. Коли про когось кажуть: «Він гідний високої нагороди», ми розуміємо, що нагороду цю дають не за щедрістю душевною і не за гарні очі, а за особливі заслуги. А ще ми можемо описати гідність як певну вагу, цінність. Візьмімо два злитки

однакової форми і вигляду. Один — золотий, інший — мідний. Який кращий? Зрозуміло, золотий. А ось два злитки золота однакової форми. І знову питання: «Який кращий?» Той, у якого проба вища, в якому менше домішок. І «гідність» (російською мовою слово «достоїнство» використовують і щодо проби золота) цього другого злитка більше.

Гідність людини — це її вага в своїх і чужих очах. Свідомо чи несвідомо ми зважуємо себе й інших, вимірюючи гідність. Розгляньмо два приклади.

Перший: Іван Хреститель в зеніті слави. Новина про нього облетіла усі околиці — і тисячі людей сходяться хреститися від нього. Тільки гукни — і народ проголосить його Месією.

Коли ж народ був в очікуванні, і всі подумували, чи він не Христос, Іван відповів: «Я хрещу вас водою, але йде Сильніший мене, у Якого я негідний розв'язати ремінь взуття; Він хреститиме вас Духом Святим і вогнем» (Лк. 3:15,16).

Незважаючи на високу оцінку людей, Іван порівнював свою вагу не з оточуючими, а з Тим, Хто Йде за ним: «Я не гідний...».

Інший приклад. Ісус щойно закінчив проповідувати. Багато людей обступило Його, кожен хоче підійти ближче, краще розглянути Вчителя, краще почути. Але якийсь рух зчинився серед людей, і натовп розступається, даючи дорогу групі людей. Це — старійшини. Вони не просто так прийшли. У них є клопотання. Про кого? Про римського сотника. Дивовижна справа! Поневолені йдуть просити за завойовника. Видно, не проста ця людина, що заслужила до себе таке ставлення. Послухаємо, що говорять старійшини: «Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: він достойний, щоб Ти це зробив йому» (Лк. 7:4,5).

А й справді, хороша людина, якщо вагу його гідності порівнювати з іншими сотниками. Але що ж сам воєначальник говорить про себе? «Не турбуйся, о Господи, бо я не достойний, щоб Ти зайшов під стріху мою».

Ці два приклади не тільки ілюструють нам, що таке гідність, але й відкривають, що гідність — не просто вага сама по собі як абсолютна величина. Гідність — це вага, порівняна з іншою вагою. Злиток золота низької проби має більшу гідність, ніж злиток

мідний, але меншу, ніж злиток золота щонайвищої проби.

Як стають гідними

Є, як мінімум, три способи придбання гідності.

Перший — це заслужити гідність. Так найчастіше і відбувається в житті. Чому сотник був гідний, на думку юдеїв, уваги Ісуса? Тому що побудував синагогу. Зробив діло, або багато діл — і став гідним.

Другий спосіб — це успадкувати гідність. Людина ще нічого особливого не зробила, але батьки зробили. І діти отримують їх гідність у спадок. Найбільш наочний приклад — сім'ї монархів. Син ще говорити до ладу не уміє, а вже спадкоємець престолу, царська гідність у нього. І вихователі йому постійно про це зобов'язані нагадувати, щоб постава царська була і погляд, і хода.

І третій спосіб — це коли гідність отримують незаслужено, за якимось особливим збігом обставин. Щось подібне відбулося з Естер. Хто вона така? Проста єврейська дівчина, сирота, полонянка, а стала царицею. Чим заслужила? Та нічим, царю сподобалася — от і все.

Перш, ніж нам рушити далі в нашому дослідженні, необхідно зазначити, що гідність може як отримуватися, так і втрачатися. Гідність не тільки дають, її ще й позбавляють.

Цар Аса позбавив царської гідності Мааху, свою матір за те, що вона зробила боввана (2 Хр.15:16). Не знаю, як Мааха досягла царської гідності. Можливо, вона була з царського роду, а, можливо, як Естер, була простою дівчиною. Так або інакше, але вона втратила царську гідність, і не тільки титул, але і всі привілеї.

Небесна гідність

Все, що ми дотепер говорили, стосувалося гідності земної. Але не про це писав Іван. Інша гідність хвилювала апостола: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми були дітьми Божими» (1 Ів. 3:1).

Ось воно — справжня гідність. Такого земні царі не дають! Про кого з нас можна було сказати: «Господи, подивися на нього і врятуй його, він гідний цього. Господи, він гідний бути сином Твоїм»? Чи є хоч один, хто був би гідний вічного життя в небі з Богом? «О, ні, ні!» — кажемо ми. Що ви! Ми гідні тільки пекла, ми гідні смерті. Чи не говорили

ми разом з блудним сином: «...Отче! Я погрішив проти неба і перед тобою, і вже негідний називатися сином твоїм» (Лк.15:21).

Якщо це так, то що ж ми робимо в домі Божому? Чого чекаємо, на що сподіваємося? О, велика благодать Божа! Гідним не потрібна благодать. Але тут немає гідних. Їх немає в Америці і в Австралії. Більше того, в святому і чистому небі знайшовся тільки Один Гідний. «Бачив я Ангола, який кликав: Хто гідний розгорнути книгу? І не зміг ніхто ні на небі, ні на землі, ані під землею розгорнути книги, ані навіть зазирнути в неї. І плакав я гірко, що не знайшовся ані один гідний розгорнути й прочитати книгу. А один із старців промовив до мене: «Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу...» (Об. 5:2-5).

Так, Один, тільки Один гідний. Немає подібного до Нього. Але що ж робить цей Один?

«Зробив їх для нашого Бога царями і священниками» (Об. 5:10).

«Зробив» — таке право належить тільки Йому. Ти не можеш прийти до престолу Божого і тупнути ногою: «Де моя мантия, де мій скіпетр?» Ти в страху тулишся до стіни і шукаєш найтемнішого кута. Ти, як Мефівошет (див. 2 Сам. 9 розділ), ховаєшся від очей Царя, а Цар каже: «Приведіть його до Мене!» — і садить тебе за один стіл з Собою.

«Зробив» — це благодать. Хто ж цей Один, Хто робить таке? Яке Його Ім'я? Ісус Христос! Слава Йому!

Бережи гідність

Ми починали з прочитання чотирьох уривків з Писання, і кожен спонукав нас чинити гідно чогось або когось. «За це ми й молимося завжди за вас, щоб наш Бог учинив вас гідними покликання, і міццю наповнив усю добру волю доброти й діло віри» (2 Сол. 1:1). «Отож, благаю вас я, щоб ви поводитися гідно покликання, до якого покликано вас» (Еф. 4:1). Яка різниця між словами, написаними у Другому посланні до солунян і в Посланні до ефесян? У першому разі Павло благає Бога зробити гідними, а в другому — чинити гідно.

Пам'ятаю казку Віталія Губарева, прочитану в дитинстві. У ній радянська дівчина помінялася місцем з принцесою карликів європейської держави-монархії. На щастя, принцеса була, як дві краплі води, схожа на героїню. Серед всього іншого, що героїня встигла зробити на престолі, вона, за добро-

ХРИСТІЯНИНА

тою серця, піднесла з єфрейтора до генерала одного хлопця. І все б нічого, тільки для хлопця таке підвищення стало повною несподіванкою. Тому звички у нього залишилися колишні. Він і в карти до друзів бігав грати, і через загорожу на побачення лазив... У генеральському мундірі і при погонах...

Зробити нас гідними — право Всевишнього Бога, але чинити гідно — обов'язок наш. Про це пам'ятати і благав Павло християн. Захоплені Божою благодаттю, ми здатні забувати про відповідальність, яка на нас кладеться. Із злочинців ми зведені до найвищого звання, яке існує у Всесвіті. Чи можемо ми дозволити собі чинити так, як чинили раніше, тільки тому, що нам так легко дісталось наше звання? На жаль, ми рідко здатні цінувати те, що дісталось задарма. Але питання збереження своєї гідності дуже серйозне, щоб до нього ставитися легковажно. У тій казці справжня принцеса була в жаху від усіх нововведень свого двійника. Новоспечений генерал знову став єфрейтором, але не дуже засмутився від цього. Зовсім не так із гідністю дитини Божої. Її втрата — це втрата всього. Апостол Юда в своєму посланні робить серйозне попередження для всіх, що зловживають благодаттю: «Я хочу нагадати вам, що Господь визволив людей від землі Єгипетської, а згодом вигубив тих, хто не вірував. І анголів, що не зберегли початкового стану свого (у російському перекладі «свого достоїнства»), Він зберіг у вічних кайданах на суд великого дня» (5,6).

Як зберегти гідність

Коли син шанованих людей чинить недобре, про нього кажуть, що він ганьбить честь своїх батьків і поводить негідно. А коли син зробить щось добре, значне, його хвалять: «Учинив гідне свого батька».

У чому ж полягають наші гідні вчинки?

«Щоб ви поводитися належно щодо Господа у всякому догодженні, у всякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога» (Кол.1:10).

По-перше, приносити благі плоди. Іншими словами — робити добрі справи. Вони є зовнішньою стороною християнства. За ними пізнають, що ми християни. Чинити гідно Бога, значить так чинити, як чинить Бог. Христос показав нам зразок святого життя і залишив нам науку. Почитайте ще раз Нагорну проповідь. Кого ставить Ісус в зразок добрих справ? Свого Батька. Отже, якщо в цьому світі ми чинимо так, як чинив Христос, то ми чинимо гідно Бога.

По-друге, зростати в пізнанні Бога. Це — прихована гідність, але вона також необхідна. Без уподібнення внутрішнього не буде і зовнішньої подібності. Ми ніколи не зможемо чинити так, як Христос, якщо у нас не буде Христового характеру. Чим більше ми пізнаватимемо Бога, тим більше наші справи будуть схожі на Його справи.

Ці дві річки — плід благих справ і пізнання Бога — зливаються в один повноводний потік: «У всьому догоджаючи Йому».

Чи завжди я повинен чинити гідно Бога?

Відповідь — так!

Навіть тоді, коли ніхто не бачить? Так!

Якщо ми чинимо гідно тільки при людях, значить погані наші справи. Не пізнали ми ще Бога. Догодження Богу повинне стати частиною нашого ества.

Навіть тоді, коли всі чинять негідно? Так!

Нелегко бути білою вороною і слухати на смішки: «Теж мені, святий знайшовся». Але і тоді ми повинні пам'ятати, що робимо це ради Батька, суцього на небесах. Якщо Йому це приємно, що мені до того, що комусь на землі це неприємно.

Навіть тоді, коли ті, хто був зразком християнської віри для нас, поступають негідно? О, це найважче, але відповідь залишається незмінною: «Так!»

Скільком із нас доводилося чути або самим вимовляти слова: «Якщо навіть ЙОМУ можна, чому мені не можна?» Скільки душ спокусилися на тому, що ті, кого вважали мужами Божими, зразковими християнами, чинили негідно? Та що з того? Ми покликані бути гідними Бога, на Ньому зосередьмо увагу!

Отже, який висновок зробимо ми? Бог удостоїв нас високого звання і честі бути співспадкоємцями Христу. На нас же лежить відповідальність — чинити гідно Того, Хто покликав нас. Знаючи це, поспішімо до досконалості, і хай допоможе нам у цьому Господь!

«А далі браття, просимо вас та благаємо в Господі Ісусі, щоб, як прийняли ви від нас, як належить поводитися вам та догоджати Богові, як ви й поводитися, щоб у тому ще більше зростали!» (1 Сол.4:1).

*Сергій ТИТАР, м. Київ
www.karjerna.org.ua*

Державі Ізраїль - 60 років

Відродження державності Ізраїлю вважається однією з ознак наближення приходу Христа. І ось уже тривалий час християни всього світу пильно стежать за тим, що відбувається в цій країні. Цього року ізраїльський народ святкує 60-ту річницю цієї події. Про створення держави Ізраїль Давид Бен-Гуріон оголосив 14 травня 1948 року. І водночас цей день став початком арабо-ізраїльської війни, яка триває й донині. Безліч різних думок можна почути від світової громадськості щодо подій, які відбуваються в цій країні, по-різному люди ставляться до Ізраїлю та єврейського народу. Але, як не дивно, відродження ізраїльської державності поставило у глухий кут традиційну церкву. Сучасні християнські конгрегації стоять перед вибором: чи визнати цю подію за виконання пророцтв, чи зробити вигляд, що нічого не сталося. Дехто намагається інтерпретувати Ізраїль як світське державне утворення, яке не має нічого спільного з тим Ізраїлем, про який ідеться в Писанні.

Залежно від вибраної позиції церква виробляє і своє ставлення до Ізраїлю — гаряча підтримка, ігнорування чи критицизм. Друге і третє, на наш погляд, є антисемітизмом, у якій би формі воно не виражалось. Єдиною життєздатною формою сучасного християнства є біблійний сіонізм. Це означає: відречення від церковного антиюдаїзму, покаяння перед єврейським народом за гріх антисемітизму, визнання діяльними біблійні заповіді й обітниці Ізраїлю, захист і підтримка ізраїльського народу на Близькому Сході й у всьому світі.

13 аргументів, чому християни повинні бути за Ізраїль.

1. Тому що Бог вибрав Ізраїль на вічні часи Своім народом (див. Ам. 3:2; Пс. 89:4–5; 135:4; 1 М. 17:7; 5 М. 7:7–8; 14:2).

2. Тому що Бог Авраама, Ісаака та Якова є одночасно єдиним Богом євреїв та християн.

3. Тому що в середовищі єврейського народу, «народу Божого», виникли Старий і Новий Заповіти, і всі натхненні Духом Святим письменники Біблії були євреями (за винятком, можливо, Луки).

4. Тому що Новий Заповіт, на якому базується християнська віра, сягає корінням у Старий і без нього його уявити просто неможливо.

5. Тому, що країна Ізраїль, історія його народу є наочним прикладом того, як Бог творить Свою історію з людством.

6. Тому що Ісус був народжений матір'ю-єврейкою в середовищі ізраїльського народу. Він говорив про значення євреїв: «...Спасіння від юдеїв» (Ів. 4:22).

7. Тому що перші учні й апостоли Ісуса були євреями.

8. Тому що історичне коріння церкви невід'ємне від єврейського народу (див. Рим. 11:17–18). Перша християнська община складалася з євреїв і нараховувала, щонайменше, 3 тис. чоловік.

9. Тому що Ізраїль чекає велике майбутнє: в Тисячолітньому Царстві Месії він очолить духовне та суспільне правління (див. Зах. 8:23; Іс. 2:2,3).

10. Тому що під прикриттям імені Христа відбувалися найкривавіші та найжорстокіші переслідування євреїв.

11. Тому що сіонізм — повернення євреїв і створення незалежної єврейської держави Ізраїль (див. Єз. 11:17) — це воля Бога.

12. Тому що Ізраїль дуже потребує підтримки християн у протистоянні антисемітизму, молитовної підтримки і допомоги месіанським общинам в їхньому служінні.

13. Тому що щодо Ізраїлю християни мають доручення від Господа: свідчити євреям про їхнього Месію — Ісуса Христа.

У статті використані матеріали сайту www.lio.ru

СЕНС НАШОГО ЖИТТЯ

Коли дозволяє ситуація, я люблю запитувати своїх невіруючих знайомих: «У чому сенс життя?» Чоловіки, як представники практичної і стриманої половини людства, на такі «абстрактні» світоглядні питання відповідають рідко. Жінки — частіше. Але всі їхні відповіді виглядають як тавтологічна пастка: сенс життя — прожити його якнайкраще, виростити дітей, добитися в кар'єрі чогось особливого і т.і.

Тобто сенс життя впливає з самого життя і зводиться до досягнень тільки в одній або декількох її сферах: сімейній, кар'єрній, у відпочинку, задоволеннях.

Іноді, у свою чергу, вони передають це питання мені: «У чому сенс життя?» Я раніше відповідав: «Прославити Бога на землі, виконати Його волю». Але з часом я помітив, що

більшість не задоволені такою відповіддю. Після неї розмова на цю тему рідко має продовження. Найчастіше вони кажуть: «Може, для тебе, з твоєю вірою, це має сенс, але для нас це незрозуміло, а тому і нудно».

Тому з недавніх пір я став відповідати їм: «Сенс нашого життя — в підготовці до вічності». Така відповідь не залишає байдужим нікого і вимагає роз'яснення. Одного разу моє серце зупиниться і моє тілесне життя закінчиться, але я житиму. Річ у тому, що всі ми були створені для вічності і тих, хто прийняв Бога, Він запрошує жити з Ним. Людина може прожити на землі до 90 років, але вже тепер вона повинна задуматися про те, як проведе свій перший мільйон років життя з Богом (чи без Нього).

Тому сенс нашого життя

полягає в тому, щоб приготувати себе до життя у вічності. Тут, на землі, наше існування повне проблем: одні ви вже колись успішно подолали, з іншими боретеся сьогодні з різним ступенем успіху, інші — чекають вас попереду. Так само йдуть справи і з вашими успіхами, удачею і надбаннями. І це все допускає Бог, бо Його цікавить не сума отриманих вами матеріальних благ і задоволень. Це не значить, що ми не повинні шукати щастя у земному житті: вже в самому подоланні проблем, що стоять перед нами, ми пізнаємо щастя. Але саме щастя, яким би помірним і благочестивим воно не було, — не мета нашого життя. Бога більше цікавить наш характер, який ми набуваємо в боротьбі з проблемами-незгодами. Господь хоче, щоб у своєму прагненні ми бути схожими на Христа, ми зміню-

Фото Юрія Костюка

вали свій характер. Йому важливо те, які ми є, а не що ми робимо. Напередодні великої радості вічного життя з Богом, Він прагне зробити наше нинішнє життя святішим, ніж щасливішим. У цьому і є сенс нашого життя.

Незалежно від того, чого більше в нашому житті: незгод чи успіхів, це не повинно відволікати нас від великої мети, сенсу нашого життя — підготовки до зустрічі з Господом у вічності.

У нашому житті є свій баланс успіхів і невдач. Якщо у вас, на думку оточуючих, все складається вдало і щасливо, самі ж ви знаєте ціну цих досягнень (якщо ви не сліпець), вам відомі проблеми, які вже стоять в черзі перед вами і які треба вирішувати.

Якщо ж ви в смузі невдач, пам'ятайте, що вони — переддень майбутніх успіхів. І тут у вас є за що дякувати Господу. У будь-якій ситуації, яким би не був поточний баланс ваших нещастя-успіхів, ви повинні пам'ятати про головну мету вашого життя. Навіть коли смуга нещастя затягнулася і не видно просвіту, не слід зациклюватися на своєму болю, на своїх проблемах. Пам'ятайте: найлегший спосіб позбутися гніту поточних проблем — зосередити свою увагу і серце не на особистих турботах, а на Богові і турботах про інших людей.

Де ж проходить наше вічне життя? Напередодні свого подвигу на хресті Ісус звернувся до учнів з обнадійливою заявою: «Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас. А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були і ви» (Ів. 14: 2-3).

Коли ми спостерігаємо за дикими тваринами в зоопарку, то отримуємо задоволення, бачачи їх силу, спритність, красу. Але в їхньому становищі є щось неправильне, фа-

льшиве. Річ у тому, що це не їх рідне, звичне їм житло. Їхній дім не тут. Можна допустити, що звірі відчувають цю підміну, інстинкти підказують їм, що вони були народжені не для цих кліток. Так і ми відчуваємо, що цей занепалий світ — не наш дім, що ми були створені для іншого, набагато кращого місця мешкання. Теолог Дональд Блош якось сказав: «Найбільше нещастя людства — це не його страхи, тривоги чи навіть відчуття вини, швидше це туга за вітчизною, особлива ностальгія, незламне бажання бути вдома з Богом».

Вам траплялося бути далеко від дому: у відрядженні, подорожі, коли раптом все навколо стає поганим, чужим і неприємним? Що ви більше всього на світі хотіли в ці хвилини? Очевидно — повернутися додому. У своїй уяві ви малюєте свій затишний будинок, ліжко, смачну домашню їжу, рідних і близьких, з якими ви ділите найкращі години життя. Як би нам не подобалася наша подорож, ми завжди прагнемо додому. Господь заклав у нас прагнення до життя саме тому, що в нас є вічний дім на небесах, бажаний притулок, де нас чекають і куди нас за-

просять поіменно.

Тут немає потреби надмірно романтизувати земний дім. У кожної людини є неприємні і навіть жахливі моменти життя у цьому домі. Проте наше справжнє помешкання на небесах повне чудових речей, де все найкраще буде в надлишку і де не буде жодної поганої речі, жодного сумного переживання.

Прагнення до нашого вічного дому на новій землі під новим небом наповнює життя кожного віруючого глибоким значенням. Воно додає йому сили і енергії не тільки на духовне, але і земне служіння: чистоту сімейного життя, високу продуктивність праці на виробництві, службі й бізнесі, на виконання високих етичних стандартів в будь-якому місці і в будь-якій ситуації. У своєму прагненні досягти Царства Небесного християни перетворюють навколишній світ так, що результати їх соціальної і господарської діяльності стануть найвагомим доказом правдивості і чистоти вибраного ними шляху до свого небесного дому.

*А. Зайченко,
інтернет-газета
«Протестант»*

ЛВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

Церква Християн Віри Євангельської України

оголошує набір студентів на:

✓ Стаціонарне відділення

- "Бакалавр богослов'я" (3 роки)

✓ Очно-заочне відділення

- "Бакалавр пасторського служіння" (4 роки)

- "Магістр богослов'я" (2,5 роки)

- Пасторсько-місіонерська школа (1 рік)

УВАГА!

Ви можете отримати державну освіту.

У співпраці з Донецьким державним інститутом проводиться набір студентів на спеціальності:

✓ міжнародна економіка;

✓ філософія і релігієзнавство.

Після завершення навчання студенти отримують **диплом державного зразка (IV рівень акредитації)**.

✓ програму «Магістр Богослов'я» (2,5 роки, очно-заочна форма навчання)

Керівник програми: Каїновський А.І., доктор богослов'я, керівник відділу освіти ЦХВЕУ.

Мета програми:

надати студентам вищу богословську освіту; поглиблені знання богослов'я, Біблії та історії церкви; необхідні практичні навички для викладацької діяльності у богословських школах; а також забезпечити необхідні знання для продовження навчання (на докторантурі).

Вимоги до абітурієнтів на програму «Магістр богослов'я»:

- наявність диплому бакалавра богослов'я або диплому про вищу освіту;
- стаж викладацького, пасторського або місіонерського служіння (не менше двох років).

За детальнішою інформацією і пакетом вступних документів звертайтеся за адресою семінарії:
адреса: вул. Скрипника, 8, Львів, Україна, 79049; тел.: (032) 221-62-25; факс: (032) 243-18-07;
web-сайт: www.lts.lviv.ua; e.l.n.: office@lts.lviv.ua

ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО СМЕРТІ?

Люди по-різному ставляться до смерті. Тим не менше, сама смерть з цим не рахується, а спокійно продовжує забирати життя людей. Але нам далеко не всеодно, як ми зустрінемо цю смерть, бо саме від цього залежатиме, де ми будемо після смерті. Усіх людей можна умовно розділити на декілька основних груп щодо їхнього ставлення до смерті.

1. Ставлення представників «християнської науки». Їх наука полягає в наступному: «Матерія, гріх, хвороби і смерть — нереальні». Але знищити смерть, просто заперечуючи її існування, неможливо. Смерть посміється над «християнською наукою». Представникам цього культу слід було б прочитати п'ятий розділ Книги Буття.

2. Ставлення «уникаючих». Таких людей мільйони. Вони бояться смерті і тому старанно уникають всякої згадки про неї. Говорять, що Людовик XV заборонив своїм слугам вимовляти слово «смерть» в його присутності. Китайці бояться, що, вимовляючи це слово, вони закликають її! У

нашому західному суспільстві це слово теж не користується особливою популярністю. І якщо вже виникає необхідність обговорити питання, пов'язані зі смертю, то використовується безліч інших слів і виразів, які замінюють слово смерть. Смерть — це реальність, з якою нормальна людина зустрічатися не наслідуюється. Але і таке ставлення до неї теж не може служити вирішенням проблеми. Скільки б ми не уникали смерті, вона все одно настане.

3. Ставлення фаталістів і стоїків. Ці люди намагаються примусити себе й інших повірити у те, що вони смерті зовсім не бояться. Хіба смерть врешті-решт не природна? Тоді чому сміливо не подивитися їй в обличчя? Чом би не думати про неї без щонайменшого трепету? «Коли я помру, я згнию», — сказав хтось.

Можливо, він додав: «Ну і що з того?» І це теж не вихід. Ці люди говорять сміливо, але це тільки гра! Прочитайте Книгу пророка Ісаї, 21 вірш 57 розділу.

4. Ставлення галасливого атеїста. Ця людина проклинає смерть. Вона кидає їй виклик. Будучи при смерті, з останніх сил він трясє кулаками і падає як мертвий або вмирає з передсмертним стогоном: «Це все підлий обман». Існує багато прикладів, які свідчать про те, що сміливі атеїсти помирали у жахливих душевних муках з панічним виразом обличчя. Варто хоча б згадати смерть Вольтера.

5. Ставлення крайнього песиміста. Ця людина дуже втомилася від життя і вбиває себе. Вона не бачить сенсу в подальшому житті і єдиний вихід вбачає у самогубстві. В наш час це досить поширений варіант виходу із тупикової ситуації. Причому, згідно статис-

**Коли ти з'явився на світ, то плакав, хоча всі довкола раділи;
зроби ж так, щоб коли ти будеш залишати цей світ,
всі плакали, а ти один посміхався
(Індійський афоризм).**

тики, найбільше самогубств стається у «благополучних», економічно розвинутих, демократичних країнах.

6. Ставлення сентименталіста. Він проливає сльози над епізодами смерті, його охоплюють припадки ридань, коли він читає історію про смерть маленької Нелл з дікенсової «Лавки старовини». Він любить читати, слухати сентиментальні історії, де смерть головна героїня. Він насолоджується смертю!

7. Ставлення релігійного фанатика з манією мучеництва. Не плутайте цю людину з істинними мучениками, такими, як біблійний Стефан. Ні, ця людина насправді шукає смерті, хоча не може її заподіяти сама собі. Можливо, вона вірить, що, прирікаючи себе на смерть ради віри, може заслужити вінець мученика і згодом буде шанована на землі, як свята. Прикладом можуть бути терористи-смертники, які ретельно готуються до своєї героїчної смерті. Її стосуються слова з Першого послання до коринтян, 13:3.

У чому ж полягає християнське ставлення до смерті?

Християнин не шукає смерті. Він чудово знає, що смерть протиприродна і що його обов'язок в тому, щоб чекати, поки Бог звільнить його від перебування на землі. Так, віруючий знає, що смерть — по суті, тінь, а не сонячне світло. Вона означає розділення єдиного цілого. Але він також знає, що йому належить йти не долиною смерті, а тільки долиною смертної тіні (див. Пс. 22:4). Крім того, він переконаний, що в цій долині разом з ним буде Господь. Він ніколи не залишається наодинці. Ніщо, навіть смерть, не може відділити його від любові Божої, яка в Ісусі Христі, його Господові.

Отже, смерть за своєю суттю є розділенням. Для невіруючого це вказує не тільки на розділення тіла і душі і розставання зі всім, що було йому до-

рогим на землі; це означає відділення від Божої милості, якої навіть він не був позбавлений при цьому житті. Для віруючого розділення відбувається не повною мірою. Виходить навіть так, що найголовніший елемент розділення відсутній. Божя милість і любов супроводжують віруючого в славу. Там також він зустріне своїх друзів і знайде скарби, набагато кращі земних. А після повернення Христа душа об'єднається з тілом, яке буде чудово змінене.

Все це є результатом того, що прокляття смерті узяв на Себе замість віруючого Хрис-

тос. І вінець життя заслужив для нього той же Господь. Тому для віруючого смерть подібна на гідке качення — майбутнього прекрасного лебедя, і він приковує всю свою увагу саме до цієї краси. Так він і готує себе до смерті. Він дивиться на Ісуса і його серце видає переможний вигук: «Поглинена смерть перемогою!» (1 Кор. 15:54-57). У найглибшому значенні вже не він належить смерті, а смерть належить йому, бо вона є для нього сходинкою для повної реалізації мети свого існування — прославляння Бога.

«ПОХОВАЙТЕ МЕНЕ З МОЇМ БОГОМ»

Його дні були уже пораховані. Це добре розуміла родина і він сам. Ноги давно вже не було, і гангрена, яку не зупинила ампутація, довершувала свою справу. Здавалося б, час уже подумати і про вічність. Тим більше, що життя було далеко не святим. Він був п'яницею, відвертим богозневажником і не соромився цього. Але тепер...

Тепер смерть дивилася прямо у вічі. Сім'я, у якій жив, була віруючою. Тому про Бога і про те, що потрібно для зустрічі з Богом, він знав. І про те, що потрібно покаятися, — теж. В такий критичний момент людина мимоволі тягнеться до Творця. Але диявол з останніх сил не відпускає свою жертву, навіть у ситуації, коли спливають останні години земного життя.

Хворий бачив, що жити йому недовго. Здебільшого, в такі хвилини стараються висловити свою останню волю. І він її висловив. Знаючи, що сім'я проти спиртного, наказав:

— Я все життя любив горілку, ніколи не обходився без неї. Тому поховайте мене з моїм богом.

Який гіркий підсумок прожитого! І які страшні слова! Навіть перед смертю людина не може зректися свого «бога», який змарнував і забрав не лише земне життя, але й вічне.

Його поховали, незважаючи на такий «заповіт», без горілки. Але це вже не мало ніякого значення. Його «бог» був задоволений — жертва до смерті залишилася вірною. От тільки ціна виявилася надто високою — ціна власної душі.

Юрій ВАВРИНЮК

У ЯКОМУ ВІСІ КАЯТІСЯ?

У Книзі Еклезіяста читаємо: «Пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця» (Екл.12:1). Християнській молоді часто доводиться чути від своїх невірючих однолітків: «Навіщо тобі каятися? Навіщо тобі Бог? Адже ти ще молодий. Бери все від життя. А коли будеш старий, тоді і про Бога подумаєш». Так міркують люди світу цього. У їх розумінні повноцінне життя — це вечірки з алкоголем, дискотеки з музикою і піснями непристойного змісту, цигарки, азартні ігри, а для деяких навіть наркотики. Іншого життя вони просто не можуть собі уявити. Якщо забрати ці гріховні задоволення, тоді, на їх думку, життя стане сірим. Вони не думають про Бога, про вічність; їх не турбує те, що в день суду їм Христос скаже: «Я ніколи не знав вас; відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня» (Мт. 7:23). А якщо і згадують про Бога, то це трапляється двічі на рік: на Різдво і на Пасху. Перед святом вони виконують встановлений обряд сповіді тільки для того, щоб до наступної сповіді робити ті ж гріхи. І як люди самі себе жорстоко обдурюють такими обрядами!

Але як бути, коли не можеш відмовитися від гріховного стилю життя, що веде в загибель? Біблія дає чітку відповідь на це запитання: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне» (Мт. 3:2). У Новому Заповіті є багато закликів до покаяння, тому що без покаяння в Царство Боже ніхто не потрапить. Коли людина кається, її життя повністю міняється. Якщо до покаяння хтось не міг уявити своє життя без чарки алкоголю під час свят, без цигарок, без міцного слова, то після по-

Фото Віктора Мокічука

каяння у людини з'являються сили залишити це все. І не просто залишити, а набагато більше: всі ці вчорашні гріховні задоволення більше не привертають, не тягнуть; до них виникає огида. З іншого боку, з'являються нові інтереси. Якщо до покаяння Біблія здавалася нудною, то після покаяння Слово Боже стає цікавим, вчорашній грішник починає бачити в ньому невичерпні глибини Божої мудрості. Людина, що покалася, починає розуміти, як вона помилялася, вважаючи життя віруючих людей нудним і сірим; а також починає розуміти, що той спосіб життя, який вона вела до покаяння і яким гордилася, веде до деградації, передчасної смерті і вічного засудження.

Отже, в якому віці потрібно починати замислюватися про Бога, вічність і покаяння? У

всіх євангельських церквах є люди, які ідуть за Господом з молодості, так само як і ті, хто покався в середніх роках або навіть у похилому віці. У притчі про працівників у винограднику читаємо про те, як ті, хто працював одну годину, отримали ту ж нагороду, що і ті, хто працював цілий день (Мт. 20:12). Це значить, що Бог благословляє всіх рівною мірою, незалежно від того, в якому віці та або інша людина звернулася до Христа. Іншими словами, якщо людина прожила майже все своє життя, не замислюючись про вічність, але в старості вперше задумалася про Бога і, як результат, прийняла Христа як свого Спасителя, Господь, безумовно, благословляє таку людину. Але якщо ти молодий, але вже добре розумієш, що кожен дасть звіт перед Богом за прожиті життя, — значить сьо-

годні день твого спасіння, тобі потрібно покаятися сьогодні і присвятити своє життя Господові з молодості. І немає нічого кращого, ніж з молодих років йти по вузькому і тернистому, але в той же час благословенному шляху. Адже багато християн, які присвятили своє життя Богу в похилому віці, все одно розплачуться за помилки, які вони зробили, живучи без Бога. Ті, хто встає на шлях порятунку з юних років, мають чудову нагоду уникнути багатьох помилок!!!

Але я знаю, що все одно знайдуться лукаві люди, особливо в наш підступний час, які скажуть: «Якщо для порятунку не має значення, в якому віці каються, я покаюся в старості, а зараз заглушу голос совісті і поживу для себе». Христос про таких людей сказав: «Ніхто, що поклав руку своєю на плуг і озирається назад, не благонадійний для Царства Божого» (Лк. 9:62). І будь-який пастор або служитель може привести приклади з власної практики, коли люди

відклали покаєння на потім, а в результаті відійшли у вічність без покаєння. І якщо Бог сьогодні нам дає порятунок, але ми відкладаємо покаєння, то у такому разі в зручний, з нашого погляду, час Бог покаєння не дасть. Бог рятує грішників, що каються, але не торгується з лукавими людьми. Нагадаю ще раз, що покаєння — це не формальний обряд, який можна виконати у будь-який час; покаєння — це повна зміна життя. Людина не може сама, без сприяння Духа Святого поміняти своє життя. І якщо сьогодні відчуваємо спонуку до покаєння, але не каємося, скоємо фатальну помилку.

Хочу також сказати декілька слів для тих, хто прийняв Христа як свого Спасителя, став членом церкви, але не відчуває радості спасіння, не знайшов свого місця в Тілі Христовому. Чому таке трапляється? Причин може бути багато. Я лише згадаю одну можливу причину. Апостол Павло написав: «Коли ж ми надіємося на Христа тільки

в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей» (1 Кор. 15:19). У церквах є люди, які прийняли Христа, змінили своє життя тому, що хочуть благословення для земного життя. Вони вірять у вічне життя, але тим не менш їхні думки та серце не прагнуть до вічності, вони про неї серйозно не замислювалися. Так, Христос благословляє нас і в цьому житті, але основна мета Його приходу на землю, Його жертви — відкрити нам двері в Царство Боже. Таким братам і сестрам я б порадив: подякуйте Господу від щирого серця за життя вічне, знайдіть собі служіння в церкві, яке б набувало плоди в життя вічне, нагорода за які буде не тут, а на небесах. І тоді ваше життя буде дійсно наповнене радістю порятунку, кожен день буде наповнений значенням, а не тільки повсякденною суєтою, якої, на жаль, уникнути неможливо; і в Тілі Христовім ви знайдете своє місце, призначене вам Богом.

Леонід КАНОЧКІН

Вистачить і одного життя

«Христос буде звеличений у моєму тілі, чи то моїм життям, чи смертю» (Фил. 1:20).

Один християнин якимось, зітхнувши, сказав: «Якби можна було повернути час на двадцять років назад, щоб більше послужити Господу!» Бажання, звичайно, похвальне, але нездійсненне. Для того, щоб здійснити через нас те, що Він хоче, Богу достатньо і одного людського життя, чи то довгого, чи короткого. Апостолу Павлу Бог відкрив, що на нього в Єрусалимі чекають пута, скорбота і, можливо, навіть смерть. Але Павло все одно збирався до Єрусалима: «Та я життя моє

ні за що вважаю, щоб лише закінчити шлях свій і службу, що я прийняв від Господа Ісуса, — звіщати Євангелію Божої благодаті» (Дії 20:24). Мета Павла була не в тому, щоб зробити більше, ніж потрібно, його мета полягала в тому, щоб виконати довірене йому служіння.

І в нас, як у Павла, повинна бути одна мета: звеличити

Христа в тілі своєму «чи то життям, чи то смертю». І тоді при потребі ми можемо пожертвувати і свободою, і самим життям. Ми будемо впевнені: Бог продовжить і закінчить Свою справу через інших.

Смерть Павла не поклала кінець його служінню. У книзі Дій святих апостолів, 20:28, розповідається про те, як апостол Павло заповідав своє служіння пресвітерам церкви. І до сьогодні ми багато чому вчимося і зі служіння Павла, і з його послань.

Життя коротке, воно як пара (див. Як. 4:14). То ж намагаймося його, з Божою допомогою, присвячувати тим справам, які залишаться після нас.

Джоанна Йодер

САМОГУБСТВО — КОРОТКА

«Я прийшов, щоб ви мали життя» (Ів. 10:10).

Буває, що життя втомлює людину настільки, що вона зважується поставити крапку у довгому реченні самотності, хвороб та відчаю. У більшості випадків ті, хто прийняв рішення покінчити життя самогубством, не підозрювали, що цей крок не «добровільний вихід з життя», а навпаки — недобровільний!

Самогубство — це прямий наслідок впливу злих сил, які жорстко діють на розум, почуття і обставини так, що людина більше не може тверезо оцінювати ситуацію і знайти вихід. Серед мільйонів тих, хто піддався тиску думок про самогубство, були бідні й багаті, хворі й здорові, неграмотні й вчені. І все ж є одне, що об'єднує цих людей, — це самотність. Коли серед тисяч ти нікому не

За статистикою, Україна займає одне з провідних місць в Європі за кількістю самогубств. За даними Державного комітету статистики, на 100 тис. чоловік припадає 22 самогубства. Експерти відзначають, що «суїцидні спроби найчастіше здійснюють молоді люди у віці від 14 до 29 років, які в переважній більшості живуть в розвинених промислових районах». Найчастіше спроби самогубства в Україні здійснюють жінки. При цьому вони вибирають «гуманніші», на їх погляд, способи, ніж чоловіки. Наприклад, ковтають пігулки або ріжуть вени. Тому вони і виживають частіше. Представники ж сильної половини людства вдаються до «ефективніших» методів — викидаються з вікон, вішаються, пускають собі кулю в скроню.

Як уже було сказано, в Україні здійснюється 22 самогубства на кожні 100 тис. чоловік. Це менше, ніж, наприклад, в економічно розвинутих країнах — Фінляндії (37/100 тис. населення), Швейцарії (34/100 тис.), Австрії (31/100 тис.), Угорщині (27/100 тис.), Норвегії (24/100 тисяч). Але це на порядок більше, ніж у бідних країнах Африки, Латинської Америки, у мусульманських державах. Статистика переконливо показує, що суїцид поширений переважно в економічно розвинених країнах серед молоді і серед забезпечених людей, які не страждають ні від фізичних, ні від психічних хвороб, ні від алкоголізму. Найбільший рівень смертності в результаті суїцидів зафіксований в промислових регіонах Східної України (в середньому 33,6 на 100 тис. населення) і в районах, що постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС (в середньому 34,5 на 100 тис. населення). Проте, соціологи стверджують, що офіційна статистика самогубств значно відрізняється від реальних цифр (у 2-4 рази), оскільки в неї потрапляють тільки явні випадки. Також ніким не фіксуються випадки невдалих спроб відходу з життя, яких в 7-10 разів більше.

До речі, частка самогубців у загальній кількості всіх людей, які щороку вмирають у світі, становить 2%.

ДОРОГА В РАЙ ?

потрібний або ж... тобі так здається.

Після Другої світової війни в нашій країні було набагато важче. У кожній сім'ї була жертва. Сирітство, голод, холод, масові захворювання, але — була надія. Країна піднялася завдяки оптимізму і вірі в майбутнє, які наповняли дух вдів та інвалідів. Мета — ось що дає сили побороти труднощі життя! Сьогодні — навпаки. Маючи достаток, одяг, мирне небо, багато людей не можуть знайти свого місця в житті і не розуміють, для чого живуть. Коли життя не присвячене меті, коли порожнє серце замкнуте в собі — дуже легко піддатися натиску думок про самогубство і прийняти гіркий обман про прекрасний «рай», який нібито чекає людину за дверима передчасної смерті.

Мир у серці, спокій у сім'ї, щастя і здоров'я — щоб отримати ці скарби у нашому житті, потрібно докласти чимало зусиль, потрібно працювати над своїм характером і жити, насамперед, у гармонії з Богом. І ось, коли важко, непорозуміння з рідними, проблеми на роботі, або ж — втрата її, невдачі одна за одною, — приходять підлеслива думка...

Мені було 12 років, коли передчасна смерть забрала мого батька. Самогубство — це слово відтоді стало для мене реальністю. Десять років потому я жила однією мрією — піти туди, де батько. Я вважала, що йому там добре. Коли людина не вірить в Бога, вона, звичайно ж, не вірить, що за пройденою путь життя мусить скласти звіт перед Богом. Я була вільна від справжньої віри в живого Бога, проте жила вірою у свої фантазії про безтурботний

«рай», де живуть самогубці. Моя совість була навчена відділяти добро від зла настільки, наскільки це робили люди, серед яких я жила. Якщо живеш невідповідно зі стандартами Закону Божого, то просто зрівнюєш свої вчинки з іншими. Зло, добро — все змішалось, життя стало нестерпним хаосом. Пустку душі заповняло лише одне бажання, яке, на відміну від інших пристрастей юності не зникало: самогубство — єдина дорога до спокою... Що буде потім — я не думала. Головне — щоб не повторювалося це жахливе існування, ця несправедлива гра, яка називається життям.

Озираючись на ті нещасні роки своєї юності, бачу головну причину свого нещастя — життя, зосереджене на собі: «Я!», «Мое, мені, хочу!»... Наші потреби, чи то фізичні, чи духовні, неможливо задовольнити до кінця. Вони завжди збільшуються і, відповідно, ми прагнемо більшого. Зосередження на собі і своїх проблемах робить людину нещасною. За всі ті 10 років, коли я виношувала плани, як краще і як легше померти, я ні разу (!) не подумала, як перенесе це моя хвора мама. Це страшно — жити у маленькому мікросвіті, який будуємо навколо себе, в якому немає місця ні людям, ні Богу.

Що ж може спасти людину, витягнути з трясини, яка пахне смертю? Алкоголь, наркотик, всюдозволеність тільки віддаляють від рятунку і доводять душу до такого стану, коли всяка надія гине. Хто може склеїти розбите серце, воскресити надію, дати правильний напрямок думкам і головне — мир і спокій душі, — те, без чого життя не має радості і сенсу? Як можна змінити ненависть на любов, пра-

гнення померти на прощення? Де взяти сили не піддаватися обставинам?

Так, вирватися із кліщів смертельного відчаю можливо, і це відбулося зі мною! Що ж стало спасінням і зупинило мене на порозі смерті?

Просте слово.

Бог послав у моє життя людей, які розповіли мені, що Бог любить нас і має для кожного чудовий план. Мені показали Бога, Який прощає, зцілює душу і тіло і дає реальне щастя вже тепер, у цьому житті.

Мій розум тоді був настільки забруднений гріхом, що багато зрозуміти відразу я не могла. Проте є одна істина, доступна й найчествішому серцю, я її легко усвідомила: Хтось мене любить, Комуś я потрібна жива — не мертва! Так почалося нове життя. Проста розповідь про Бога, Який любить людей і дає допомогу кожному, хто щиро звертається до Нього, — це те саме слово, якими я ділюся нині з вами. Воно дало мені перемогу над духом смерті.

Моє життя — це не ілюзії, не просто мрії про недосяжний «рай». Бог звільнив мене від рабства гріха, зцілив мою вимучену душу і тіло. Я маю роботу, чудових друзів, порозуміння з рідними. Моє життя тепер спрямоване до прекрасної мети — служити людям.

Якщо на ваших плечах є цей тягар самотності і горя, не дозволяйте відчаю зламати вас. Бог завжди поруч з вами, розкажіть Йому про все, просіть Його допомоги! І хай Євангелія — Слово Боже — стане для вашої душі променем світла і надії, котрий наповнить ваше життя вірою в Божу Любов!

*Катерина СОТНИК,
Кіровоградська область*

ДЕ Ж ЇЇ ДУША ?

Катерина СОТНИК

— Анютко, тобі цей наряд личить!
— Дякую Богові!
Раптом посмішка злетіла з її вуст.
— Ой, Андрію, тут, у восьмій палаті твоя сусідка із села лежить, тітка Дуся. Хочеш провідати її?
— Звичайно, — мовив я і почав поглядом відшукувати цифру «8» на дверях кімнат.
— Зажди... вона... їй мало залишилося. У неї рак. Але вона не знає, їй не кажуть.
— Так це ж не онколікарня.
— Так, дочка тримає її тут, щоб мати не здогадалася. Але їй вже шість разів відкачували рідину з пухлини і... скоро кінець. Я чула, як лікар говорив сестричці.
— Розумію. Буду мовчати.

Ввійшовши до палати, я був вражений. Із того, що розповіла мені сестра, я вже намалював собі картину ледве живої тітки Дусі з печаттю смерті на чолі, проте побачив радісні очі і почув гучний голос вітання. Навіть тінь несподіванки не майнула на її обличчі. Ніби вона мене чекала. Від мого зору не сховалися деякі дрібнички: на столику — люстерко, дбайлива зачіска, дорогий і гарно випрасуваний халат, біла люстерка — губна помада. А моїй сусідці сімдесят років. У палаті лише одне ліжко. Постіль не біла, лікарняна, а домашня, барвиста. Дочка зробила все, щоб мама почувалася тут королевою. Вражений її силою волі і любов'ю до життя, я не міг говорити.

— Мені вже добре. Скоро буду вдома — пора картоплю вибирати.

Я так і не зрозумів, жартує вона, чи дійсно вірить, що її здоров'я після стількох операцій дозволить їй іти на город...

Ми йшли великим лікарняним парком, насолоджуючись чистим кришталевим повітрям.

— Сестричко, я спантеличений... Ця жінка виглядає так, ніби їй жити ще років сто!

— Ох, дорогий мій, не знаю, всі люди так. Не хочуть вірити в реальність смерті. До останньої миті надіються на гроші, зв'язки, щасливий випадок. А воно ніщо не «працює»: прий-

Фото Юрія Костюка

Довго збирався відвідати сестричку Анюту в місті, але в селі завжди гаряча пора. І ось нарешті відклав усі невідкладні справи і вирушив в область з торбами, які приготувала моя половина. Анютин чоловік Василь зустрів мене радісно, але трохи розчарував:

— Анюта поміняла роботу, тому, хоч сьогодні й субота, вона на зміні.

Чекати я не міг, обіцяв сьогодні повернутися, тому вирушив шукати сестру на роботі.

Добираючись до обласної лікарні, роздивлявся місто. І змінилося, й ні. Минуло тридцять років, як ми з Анютою приїхали сюди навчатися: я після армії, а сестричка після 8-го класу. Мене «городський» хліб не вдовольнив — через рік повернувся до батьків, одружився, та й осів... А Анюта в місті звикла.

Ось і дорога зустріч. Сестричка кинулася мені на шию, і сміх, і сльози, — такою вона була й тоді, три десятки років тому. Милуюся нею: біленький халатик і косинка, гумові рукавички.

шов час — маєш іти туди, куди всі йдуть... А про те, що за це життя маємо скласти звіт перед Богом, Який нам дав його, — про це й слухать ніхто не хоче. Говорять: «Почекай, ось покращає, тоді й поговоримо про віру і про вічність.» А «тоді» — це вже запізно...

Анюта заплакала. Я обійняв худенькі плечики, які тремтіли в беззвучному риданні. Я знав, я добре знав, що нерідко ллються ці сльози за двох дочок та шістьох онучат; за чоловіка, який кращі роки свого життя втопив у горілці; за зятів, які не дуже сімей тримаються і чарки не обминають. Але це не були сльози безнадії і відчаю, а сльози віри перед Богом, Який чує і цінить молитви матерів, і рахує ті сльози.

Через тиждень після мого повернення із міста приїхала і моя сусідка. Наступного дня вранці я її відвідав. На цей раз Євдокія Миколаївна не встигла заgrimувати печать страждання після безсонної ночі. Голос її все ж бадьорий:

— Дорога трохи втомила. Донька просила залишитися в неї, в місті, але тільки тут я можу вільно дихати.

Деякий час сусідка показувала мені результат своїх трудів за літо — різноманітні торбинки з сушеними квітами і листочками, пояснюючи, що від чого «спасає». Нарешті запитала.

— У вас проблеми? Що вас мучить?

— Скажіть, ось якби вам з'явився ангел Божий і сказав, що жити Бог залишає лише 24 години, як би ви використали цей час?

— О, насамперед я б просила пробачення у всіх, на кого маю щось; написала б листи всім, хто винен мені, що прощаю їм. І сама б просила прощення у всіх, хто живе, за все, де була несправедлива до людей... Молилася б Богу, щоб простив мені за все життя, за діток, яких не народила... Звичайно, пішла б до церкви і висповідалась священику...

Змовкла, роздумуючи, що ще можна встигнути зробити за одну добу життя. Скориставшись паузою, я запитав:

— Так чому ж ви не зробите цього тепер, адже ви напевно не знаєте, коли настане той останній день? Чому ви не підготуетесь до зустрічі з Богом, якщо знає-

те, що треба зробити для спасіння душі?..

Миттю очі Євдокії Миколаївни зробилися сталевими і засвітилися злими вогниками:

— Негіднику! Як ви смієте так говорити із хворою жінкою?! Яке ви маєте право натякати мені на смерть, передчасно хоронити мене? Ви ж віруюча людина, я завжди поважала вас як виховану і тактовну людину, а ви замість того, щоб підбадьорити, добиваєте мене думками про смерть. Ні, шановний, я ще буду жити! Я потрібна моїй доньці і внукам!

На цьому наша розмова скінчилася. Я картвав себе і плакав в молитвах. Звинувачував себе за немудрість. Можливо, якимось по іншому могло було б достукатись до її зраненого серця?..

Через декілька тижнів «швидка» забрала Євдокію Миколаївну — і більше до нас вона не повернулася. Хтось із наших був на похоронах, кажуть, хоронила донька її як вельможу, з великими почестями. Столи в ресторані ломилися від дорогих страв, а службу правили аж три священики.

Минули роки, хатина на дачі Євдокії Миколаївни заросла бузиною та бур'янами. А я, проходячи мимо, кожний раз думаю: «Де це її душа тепер?..»

ОПЕРАЦІЯ

На завтра була запланована операція. Завтра мене відвезуть в операційну і віддадуть у руки «людей в білих халатах», під гострий скальпель.

Я хвилювався. Хоча особливих причин для хвилювання, здавалося, не було. Та операція є операція. На ній трапляється все. Тому внутрішньо готувався до найгіршого, хоча ззовні старався бути спокійним. Як віруюча людина, віддавав себе в руки Божі. Але мимоволі раз у раз спливала думка: «А раптом...» І тоді відразу ж напрошувалося запитання: «А яким я тоді стану перед Господом? Чи все у мене в житті гаразд?»

І я почав «готуватися» до операції. Згадав свої гріхи і покаявся в них, знищив декілька книг та журналів «сумнівного характеру», внутрішньо простив своїм ворогам. Словом, готувався до зустрічі з Богом.

...Операція пройшла вдало. Мене уже давно не турбує та частина тіла, що була хвора. Я про неї вже і забув. Але часто згадую оці свої «приготування» і думаю: «Дав би Бог мені кожен день жити так, ніби завтра — операція».

Юрій Вавринюк

SUB SPECIE AETERNITATIS*

Микола СИНЮК

...Видиме — тимчасове, невидиме — вічне (2 Кор. 4:18)
...Щоб знайти Христа, дане нам життя,
Й дана вічність нам, щоб Його збагнути.
О. Міцєвська. «Два погляди»

Цей рядок, що ти, шанований читачу, тепер читаєш, ще не був написаний. Був написаний лишень заголовок статті та два епіграфи, що несуть у собі ідею вічності. У цей час пролунав телефонний дзвінок, який приніс страшну звістку — вбитий завідувач відділу християн-підприємців ЦХВС України Святослав Бурлака. Вбитий підло, пострілом у спину. Вдова і четверо сиріт, а ще — німе питання: «Чи Авнер мав загинути смертю негідного? Твої руки були не пов'язані, не забиті були твої ноги в кайдани, ти впав, як від неправедних падають...» (2 Сам. 3:33).

На довгі роки залишився біль втрати для живих. Для нього ж — перші кроки вічності. Бо що за вік — 37 років — з погляду Вічності? Одна-

єдина мить, навіть не мить, а незліченно мала доля миті. Власне, вперше оглянувшись на вулиці небес, він побачить нас, що лише на півкроку, навіть не на півкроку, а на неймовірно маленьку частинку часу пізніше прийдемо туди.

Ми живемо у фізичному світі. Він обмежений часом і простором. У ньому діють фізичні закони, відкриті людиною. Ті, що не відкриті нашому інтелекту, діють також, чекаючи своїх Ньютонів, Ломоносових, Менделєєвих, які зможуть осмислити, систематизувати, піддати науковому аналізу їх дію. Людина, захоплена матеріальним світом, перебуває в ньому, витрачає безліч зусиль, коштів, часу, щоб зробити цей видимий аспект свого буття комфортнішим і досконалішим. У погоні за «пожадливістю очей, пожадливістю тіла та життєвою пи-

хою» (1 Ів. 2:16) нами втрачається інший потужний і такий же реальний, але невидимий аспект людського буття, що окреслюється словом «Вічність».

Натхнений Духом Святим, апостол Павло так характеризує ці дві позиції: «Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день у день відновляються внутрішній... коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж вічне» (2 Кор. 4:18).

Отже, на що спрямований наш погляд? Недалекоглядна людина розмірковує приблизно так: дивлячись у перспективу, у майбутнє, свої зусилля доцільно найперше спрямовувати на себе — здобути відповідну освіту, щоб пізніше забезпечити собі безбідне життя, на старість мати пристойну пенсію та ні від кого не бути залежним.

Той, хто дивиться трохи далі ситого комфорту, має більш віддалену мету. Він ро-

* Sub specie aeternitatis — «з погляду вічності» (латин.)

зуміє, що прийде час — і найпрестижніші дипломи стануть не більше, ніж шматком картону. А тому об'єктом особливого пильної уваги такої людини стає сім'я, виховання дітей — бажання мати не тільки матеріальну, але й моральну підтримку на схилку літ.

Воістину мудра людина дивиться за грань земного буття, дивиться на межу, за якою починається вічність. А тому всі зусилля, старання, час, ідеї підпорядковує одній меті — приготуватися до вічності. Іншими словами — людина дивиться на невидиме, вічне як на реальність кожного дня і відповідним чином готує себе до цього.

Гідні подиву багато біблійних особистостей, історія життя яких віддзеркалює повну відданість ідеї вічності, ідеї невидимого.

Про Мойсея, релігійного лідера та політичного вождя євреїв, сказано й написано багато. Що було мотивом його вчинків та рішень? Його погляд був спрямований на невидиме, «зважаючи ганьбу Христову більшим багатством, ніж скарби єгипетські, бо він дивився на нагороду». На яку нагороду? Нагорода — ось вона, поруч — влада, багатство, кар'єра — все це пропонує Єгипет вже, зараз, тепер! Але ось він, мотив: «Вірою він залишив Єгипет, не побоявшись гніву царського, бо він був непохитним, як той, хто бачить Невидимого» (Євр. 11:26-27). Невидима нагорода стала достойнішою та вартіснішою всіх скарбів Єгипту! Невидимий, Вічний Вождь Небесний був реальним, Таким, що стоїть поруч, і тому Мойсей залишався непохитним у діях та рішеннях. Ідея невидимого, вічного, нагороди, яка буде колись, — стала альтернативою блиску реального золота, реальних почестей, реальної влади. Мойсей дивився на те, що не проминає!

Чи задумувався ти, шановний читачу (якщо ти христия-

нин), що питання Вічності твоєї душі було вирішено багато тисячоліть тому. Не було нас, наших батьків, дідів і прадідів, не було ще жодної пилінки Всесвіту, але: «Він (Бог) вибрав нас у Ньому (Христі) перед закладами світу, щоб ми були святі й непорочні перед Ним у любові, наперед призначивши нас на всиновлення Собі через Ісуса Христа» (Еф. 1:3).

Незмінним атрибутом Бога є те, що Він вічний. Той, Хто не має початку, — Той, Хто є і буде завжди. Він вічний. Вінець Свого творіння — людину, Творець сформував за власним образом і подобою. Божественне в людині — це її духовна сутність, її спорідненість з Творцем. На відміну від безначального Бога, людина має свій початок від Нього. Отримавши це начало, людина впадувала безсмертя — вічність. Шлях тимчасового земного буття нашого — це можливість знайти своє духовне коріння — Бога. Мені видалися цікавими рядки з поезії, вписані в епіграф: «...Щоб знайти Христа, дане нам життя, й дана вічність нам, щоб Його збагнути». Якщо розважати про вічність в аспекті подарованого Богом спасіння та життя вічного з Ним, то ці поетичні рядки переграються зі словами Ісуса Христа, що промовляє: «Це ж є життя вічне, щоб пізнали Тебе, єдиного істинного Бога та посланого Тобою Ісуса Христа» (Ів. 17:3).

Вічне життя, подароване Богом, — це процес, який неможливо досягнути обмеженим розумом. Вічність з Богом — це не пасивне споглядання міста, Архітектором і Будівничим якого є Він Сам. Вічність з Богом — це осмислений творчий процес, який полягає в намаганні пізнати недосяжного пізнання Бога. Звільнений, очищений від шкідливої інформації інтелект людини буде активно задіяний у пізнанні свого Спасителя і Твор-

ця. Велич, потуга, міць, премудрість Бога настільки незбагненні та неосяжні, що для пізнання їх людині потрібна Вічність.

Цей шлях починається тепер, на землі. Ми захоплюємося точністю та бездоганністю Творця у всіх проявах Його творчої дії. Мікро- і макрокосмос, розмаїття живих форм, математична чіткість і довершеність хімічних елементів і сполук — тільки інтелектуально обмежена та бездуховна людина не бачить за всім цим руки Вседержителя. «Тому що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо Бог явив ім. Бо невидиме Його, вічна сила Його і Божество, від створення світу через розглядання творіння видні, так що нема їм виправдання» (Рим. 1:19-20).

Процес вічності з Богом розпочинається на землі, розпочинається зі здивування і захоплення мудрістю та досконалістю свого Творця. Цей процес, як і людина, має свій початок, але ніколи не буде мати закінчення. Пізнання Безконечного, Премудрого, Істинного Бога передбачає вічність з Ним! Тільки безконечна Вічність є достатньою, щоб хоча б частково зрозуміти Христа і Бога, Якому ми служимо та вклоняємося! Це і є життя вічне — щоб пізнати Бога та посланого Ним Спасителя Ісуса Христа, Який Своєю смертю та воскресінням відкрив двері Вічності.

Вже багато років минуло з тих пір, як прийшло на землю спасіння для людей через Ісуса Христа. Прийшло це спасіння і в моє життя. Я народився в невеличкому хуторі на Рівненщині, в християнській сім'ї. З дитячих років відвідував церкву, любив співати християнські пісні про небесну вітчизну. Але, на жаль, довго не приймав рішення, щоб служити Богові. Одного разу мені приснився сон: я побачив маму і сестер у небесному сяйві, а сам був у великій замкненій клітці. Я злякався, але потім минув час — і я старався не згадувати той сон. Мама захворіла раком шлунку, покликала мене і сказала, щоб я не кидав Ісуса, а йшов за Ним. Коли моя мама померла, я закінчував училище. Дивився вперед і під впливом атеїстичної радянської ідеології міркував, що переді мною відкрите широке перспективне життя. На жаль, Бог не входив у мої пла-

ни на майбутнє. За декілька років після смерті мами у мене, здавалося, вивітрилися з голови всі її наставляння.

Коли мене направили, як молодого спеціаліста, у Монголію, я туди виїхав з дружиною і двома дітьми. Шість років жили у вагончиках. Потім нам дали державну квартиру. Ми були цілком на державному забезпеченні. Я мав відповідальну роботу з людьми, мене підвищували на посадах, мав високі державні нагороди. Це мене тішило, я не задумувався тоді, що для Бога те, що високе в очах людських, є ніщо.

Одного разу моя донька захворіла, потрібно було їхати за 900 км в Улан-Батор, в лікарню. Моя дружина з маленькою донькою на руках добиралася туди попутним вантажним автомобілем. То була зима і потрібно було здолати крутий гірський перевал. Вночі автомобіль з'їхав з дороги і почав сунутися в провалля. Водій

кричав моїй дружині, щоб вона вистрибувала з кабінки, але вона вчепилася в сидіння і стала волати до Бога, щоб їх врятував. Якщо б раптом вона вискочила і залишилася живою, все одно на сотні кілометрів не було жодної душі, а мороз стояв великий і була хурделиця. Вони б навряд чи вижили. Слава Богу, автомобіль якимось чудом не зірвався в провалля, а виїхав. Це вперше моя дружина серйозно звернулася до Бога і отримала очевидну відповідь. Для мене це також було серйозним попередженням. Тим більше, що рівно за три місяці перед цим наш друг потрапив у таку ж ситуацію: він вискочив з автомобіля, але потрапив під колеса і загинув. Мене стали гнітити думки, що я не примирений з Богом. Кожного разу, виходячи на роботу, я боявся, щоб зі мною не сталося щось трагічне. Я ж бо знав, що є Бог і що чекає у вічності грішника,

який не примирився з Ним.

Ми повернулися в Україну, в місто Рівне. Мої діти навчалися на державному забезпеченні в інституті. Одного разу ввечері я, розмірковуючи, сказав дружині: дивися, ми вийшли майже сиротами, а тепер у нас все є, і діти наші чудово влаштовані.

Тоді у нас почалися проблеми. Моя старша донька потрапила до лікарні, де її відвідували віруючі. Їй сподобалося спілкуватися з ними. Зауважу, що я завжди хотів і бажав, щоб мої діти стали віруючими, хоч сам таким не був. І зрадив, коли моя донька одужала і сказала, що хоче прийняти водне хрещення. Вона потім вийшла заміж за хлопця-християнина. Коли вона завагітніла, була серйозна загроза для дитини і матері. Ми були дуже стурбовані тим. І ось вона сказала: «Мамо, я ніколи у вас нічого не просила, а зараз прошу: підійть і помоліться Господу за мене до церкви». Ці слова для нас були як удар. Ми musiли послухати доньку. Зять сказав, що вони довірили немовлятку Богові і сподіваються, що все буде добре. Минули всі фатальні терміни, зазначені лікарями, і з милості Божої народилася чудова дівчинка Олександра.

Після цього моя дружина сказала: «Все, досить противитися Богові, йдімо до церкви і приймімо вірою Господа Ісуса Христа!» Моїй дружині в церкві дуже сподобалося, вона покалася, а потім мені казала: «Василію, коли ж ти покаєшся?» Я завозив автомобілем жінку і доньку до церкви, а сам не йшов, а їхав дивитися футбол, який дуже любив. Саме так завжди співпадало: коли служіння в церкві, то по телевізору футбол. Однієї такої неділі мені стало дуже тяжко на душі, і я сказав, що піду до церкви, хоч і транслюють по телебаченні футбол. Ледь я переступив поріг дому молитви, як сльози навернулися мені на очі. Я згадав своє дитинство, як за десятки кілометрів ходив в подібний дім молитви. Я щиро дякував Богові, що Він дав мені можливість покаятися, не зважаючи на те, що багато років я ігнорвав Божий поклик. «Слава Богу, що я встиг!» — безперестанку повторював я, внутрішньо радіючи від полегшення, що пережив тоді, покаявшись у своїх гріхах і отримавши прощення своїх гріхів від Господа Ісуса Христа. Через 25 років я все ж таки прийшов до Бога, по молитві своєї матері! Слава Богу, що я встиг!

Василь Тітечко

ОСТАННІ СЛОВА

**«І мудрий вмирає так само, як і нерозумний...»
(Екл. 2:16).**

Слова Еклезіяста про долю мудрого і нерозумного нагадують мені історію двох братів, які жили зовсім по-різному. Молодший брат засмучував своїх батьків, безбожником жив, безбожником і помер, проживши зовсім небагато. І мало хто за ним плакав. Інший брат у дитинстві повірив у Христа і став пастором. У нього була чудова сім'я. Помер він, коли йому було 80 років, і на його похороні було багато друзів та родичів.

Скептики скажуть: «То й що з того! І той, і другий все одно померли». Схожу думку висловлює й Соломон. Та згодом, роблячи висновок, він відмовляється від свого песимізму і стверджує, що мудрість полягає в тому, щоб жити для Бога.

Не буває жакливішої трагедії, ніж смерть людини, яка зреклася Христа. Померти без Христа, без Спасителя — доля невтішна: вічність без надії. І навіть ті, кому в житті дається все, люди великі, які досягли небачених висот, так і не знайшли головного, якщо помирають без віри в Ісуса Христа. Мультимільйонер Джей Гаулд журився на своєму смертному одрі: «Я найнещасніша людина на землі», а вільнодумець і насмішник Вольтер, помираючи, вигукнув: «І навіщо я тільки народився?»

Як ви залишите цей світ? Що буде у вас на душі — спокій чи відчай? Апостол Павло, наприклад, очікуючи неминучої страти, міг з радістю говорити про той день, коли він зустрінеється з Христом і отримає від Нього вінець праведності. Нагорода ця призначена всім, «хто прихид Його полюбив» (2 Тим. 4:6-8).

Якщо ви приймете прощення Боже, ви зможете радіти і мати впевненість, що смерть не відлучить вас від Божої любові (див. Рим. 8:38-39), а приведе в Його присутність. І останні ваші слова на землі не будуть словами відчаю. Ви вирушаєте у вічність на зустріч з Христом.

У житті кожної людини настає мить, коли доводиться залишити своє смертне тіло і постати перед Творцем. Хтось нормально зустрічає неминуче, а для когось сама лише думка про смерть буває страшнішою від самої смерті.

Раптове запрошення пастора людиною, яка перебуває на смертному одрі, — це та ситуація, яка може виявитися важким випробуванням для душеопікуна. Тут важливо знати деякі особливості спілкування з тим, хто помирає, і з його близькими.

Причини страху смерті

а) обумовлені хворобою

Думки людей, пригнічених хворобою, часто обертаються довкола смерті та помирання. Страх смерті входить в історію їхньої хвороби. Ядуха, жах перед болем, перед тривалою хронічною хворобою, перед агонією часто загострює страх смерті.

б) загальні

Страх перед розлукою з улюбленими людьми. Рідні можуть своїм доброзичливим

ставленням принести полегшення тому, хто помирає. Страх, що після смерті більше не можна буде турбуватися про інших людей. Молоді батьки та матері особливо мучаться від цього. Страх через тягар намарно прожитого життя. Страх перед невідомістю того, що буде.

в) релігійно мотивовані

Страх через непідготовленість до смерті: «Про все я думав, але тільки не про те, що тепер мені треба померти!»

Дослідження показали, що більшість людей, які помирають, висловлювали такі релігійні питання і сумніви, яких у дні здоров'я вони не виражали.

Страх через відсутність надії. Там, де смерть залишає людину без надії, де «все скінчено», з'являється страх. Страх і безнадія — рідні сестри.

Страх перед судом. Глибоко в кожній людині живе передчуття, що настане день розплати, коли непідкупний Суддя винесе вирок їхньому життю.

Страх через тягар нечистої совісті. Перед лицем смерті

руйнується будь-який обман.

Названі причини страху смерті можуть торкнутися і християнина. Недаремно ж смерть названа останнім ворогом, а помирання — останньою битвою, до якої кожен християнин має приступити добре озброєним. Тут не допоможе звичка до поверхневого, легкого і швидкого цитування біблійних текстів, оскільки в таких ситуаціях все вирішує не буква, а дух.

Звичайно, смерть для християнина — це повернення додому, але темні тіні можуть лягати також і на дитя Боже, коли життя наближається до кінця. Самуїл Келлер мав звичку казати: «Бог іноді кладе Своїх дітей на ложе в темряві».

У благополучний для нас час більшість питань вирішується — і ми отримуємо відповіді згідно віри. Але чи дійсно ми вільні у критичних ситуаціях, залежить від якості нашого духовного життя.

Віра не виключає, а включає страх перед смертю. Я не повинен того соромитися і думати, ніби в мене щось не в

ПРИВЕСТИ ДО ПЕРЕПРАВИ

порядку, тому що не можемо сказати: «Я маю бажання померти та бути з Христом» (Фил. 1:23). Це питання духовної зрілості. Ми маємо знову й знову з довірою переводити погляд на Ісуса.

Подолання страху перед смертю

Активна підготовка до смерті

а) внутрішня підготовка

Чим сильніше в своєму християнському житті людина пережила владу Бога, яка долає смерть, тим впевненіше вона чекатиме свій останній час. Тим, хто володіє впевненістю віри, не треба турбуватися про минуле, інакше можна повністю йому підкоритися. Хто знає, що ті, хто належить Христу, вже перейшли від смерті до життя (див. Ів. 5:24), той може прийняти і власну смерть. Це «так» смерті на основі віри не виключає, а включає те, що християнин має знову й знову досягати послуху у вірі, подібно до того, як Господь в Гефсиманському саду казав: «Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!...» (Лк. 22:42).

б) зовнішня підготовка

Коли ви відійдете у вічні оселі, яким залишите свій земний дім: в хаосі чи в порядку? Бог хоче, щоб ви залишили після себе впорядковані стосунки (див. Іс. 38:1).

Перший крок цієї підготовки — прийняття факту, що всі ми помremo. Не треба спинятися тільки на цьому. Навчіться вчасно розлучатися з усім, що більше чи менше обезцінилося. Це може практично підготувати нас до власного відходу. Дехто проривається до істинних цінностей через те, що починає викидати чи спалювати стопки старих газет, журналів і листів. Спробуйте вчасно роздарувати те, що можна, — багатьох речей старша людина не використовує. Але якщо вони викликають приємні спогади чи радість — залиште їх собі. Якщо ж, на-

приклад, у вас є цінні книги, але ви їх більше не читаете, чи прикраси, які ви носите дуже рідко або взагалі не одягаєте і до яких втрачене внутрішнє трепетне ставлення, перевірте себе: чи не краще відати їх ще при житті, подарувати радість іншим і порадувати себе.

Навчіться відпускати. Батьки повинні відпустити дітей, дати їм можливість стати самостійними не надто рано, але й не надто пізно. Також, вирішуючи професійні завдання, важливо своєчасно поступитися місцем, ввести в курс справ іншу людину.

Позбудьтеся шкідливих залежностей. Один проповідник якось сказав: «Пекло готуємо ми самі собі. Цигарки, алкоголь чи інші пристрасті є тільки в цьому світі. Але туга і злоба залишаються з нами й потім». Теперішня помірність могла б попередити надмірні чи передчасні смертні муки.

Упорядкуйте матеріальні справи. Повідомте, де лежать зберкнижки, страхувальні поліси, ключ від сейфу. Складіть заповіт з молитвою і тверезим розумом. Дари, заповідані не лише конкретним особам, але й общині, можуть бути свідченням віри в Христа і любові до інших.

Не уникайте похоронів знайомих, а свідомо переживайте їх, час від часу відвідуйте кладовища і роздумуйте про власний кінець. Сплануйте свій похорон. Цим ви звільните своїх близьких від прийняття рішень, які будуть коштувати їм багатьох зусиль. Де ви хочете бути поховані і як? Які пісні треба заспівати? Чи є у вас слова підбадьорення, які ви хотіли б сказати своїм близьким, коли прощатиметеся з ними?

Похорон на цій землі стоюється живих. В кожній культурі є свої церемонії, щоб осмислити цей емоційний переворот. Поховання може принести втіху, якщо проходить у формі ритуалу, який відповідає соціальним, емоційним і

духовним потребам близьких родичів померлого.

Допомога помираючому

Ніде настільки не замовчується правда через любов, страх, малодушність чи незручність, як біля ліжка хворого і біля смертного одра. Протягом багатьох років серед лікарів мав силу неписаний закон: ніхто не повинен говорити правду смертельно хворому пацієнту, але дослідження останнього часу часто свідчать, що цей закон хибний. Є хворі, які мучать лікаря, щоб він сказав їм правду, хоча й не можуть понести її. А є хворі, які точно відчують, що мають померти, і хочуть померти, але ніхто не каже їм про це.

Приходячи в лікарняну палату, родичі часто говорять про будь-що, крім найголовнішого, про що тепер тільки треба й говорити. У цій припливній грі в хованки християни не повинні брати участі. Наведемо деякі аргументи проти відкритого оголошення правди біля ліжка хворого:

— не можна руйнувати надію хворого, надія сильніша, ніж медикаменти;

— хворого треба щадити;

— хворий зовсім не хоче чути правду;

— можливий помилковий вирок лікарів (є неважкі хвороби, які ведуть до смерті, і тяжкі, які закінчуються не так, як це прогнозували лікарі);

— хворий помирає спокійніше, коли перед цим не говорилося про смерть. Особливо, коли це молоді люди, які не можуть згодитися з тим, що дні їх вже полічені. Чи не милосердніше буде приховати від них серйозність їхнього становища і допомогти їм пережити цей час з допомогою обезболюючих медикаментів?

А ось деякі аргументи на користь того, чому потрібне відкрите оголошення правди біля ліжка хворого:

— повага до особистості й

гідності хворого вимагає того, щоб сказати йому правду;

— хворий і без того про все здогадується чи відчуває правду;

— замовчування чи прикрашання справжнього стану хворого не сприяє нічому доброму; час, який залишається, має бути раціонально використаний для того, щоб підготуватися до вічності;

— відкрите висловлювання правди дає можливість спокійно і вчасно вирішити зовнішні і внутрішні проблеми: коли людина знає, що час рушати в останню путь близький, то часто справа не доходить до поспішного примирення, сповіді і т.п.;

— відкритість звільнює і мобілізує духовні та моральні сили, часто понад усе мучить хворого саме невідомість;

— замовчування правди руйнує довіру.

Члени сім'ї найчастіше не в змозі чи не хочуть говорити хворому правду. Нерідко вони навіть хочуть завадити цьому. Перед душеопікунном чи духовно досвідченим християнином стоїть завдання відкрити цю правду. Це вимагає часу і має відбуватися з великою обережністю, залежно від індивідуальності, віку і внутрішньої зрілості хворого.

У цілому ті, що помирають, проходять через п'ять фаз, які настають одна за одною, які християнин повинен знати.

Перша фаза — емоційний шок, недовіра, супротив, ситуація підпадає під сумнів: «Я? Ні!» — фаза небажання визнати своє помирання.

Друга фаза — заперечення важкості хвороби. Гнів та роздратування щодо лікарів, долі, Бога, інших людей, обслуговуючого персоналу: «Чому саме я?» — фаза бунту.

Третя фаза — торгівля.

Хворий з нетерпінням чекає дня, коли біль минає: «Можливо, все ж не я», — фаза переговорів з Богом і людьми.

Четверта фаза — важка депресія перед лицем смерті. Фаза неймовірно глибокої печалі.

П'ята фаза — звільнення, смирення перед неминучістю, згода померти; фаза згоди на свій шлях.

Ці фази не можна чітко розмежувати. Іноді вони співіснують. Не всі люди досягають п'ятої фази. Для християн усвідомлення близькості Бога полегшує протікання п'ятої фази.

Люди, які помирають, потребують душеопікунської підтримки. Вони переживають свою останню і повну без-

демо деякі поради, які допоможуть душеопікуну.

Будьте чесні щодо того, що стосується ваших почуттів. Жодної манірної веселості, чесно зізнайтеся у своїй безпомічності і тривозі: «Я б охоче допоміг, але не знаю, як».

Звертайтеся до помираючого як до звичайної людини. Не перешкоджайте їй щось дізнатися, не оберігайте від сімейних справ, не приховуйте нічого за його спиною. Подорож долиною смертної тіні тяжка, але нас чекає чудова мета, якщо ми йдемо разом з Ісусом.

Спілкуйтеся без слів. Людська близькість дуже важлива. Потримати за руку, покласти руку на голову, провести рукою по щоках — це те ж саме, що обійняти, змочити

губи водою, зручно вкласти на ліжко, втишити біль. Помираючий добре розуміє цю мову. Будьте хорошим слухачем. Хто хворий, той часто самотній. Передусім запитайте хворого, чи хоче він, щоб його відвідав душеопікун. Однак його візит не може замінити присутності рідних.

Спілкуйтеся за допомогою слів. Утішайте словами з Біблії і пісенника; вказуйте на страждання Ісуса ради нас, на Його перемогу над смертю і дияволом. Утішайте Божим прощенням. Вказуйте на небо і запевняйте у новому житті. І жодних приготовлених проповідей. Християни, які дістають Біблію і читають з неї довгі уривки, складають про себе враження таких, що не співчують. Коли ви цитуєте Біблію, будьте уважні до того, що означає цитата. Доречними будуть вільна молитва, спільна молитва (наприклад, «Отче наш»), покладання рук, благословення на смерть і повернення в рідний дім у вічну єдність з Богом.

Дослідження виявили, що

помічність. Ми не повинні залишати їх самих. Хто дійсно хоче допомогти такій людині, той не повинен керуватися страхами чи намагатися обманувати, приховуючи те, що відкрилося. Така поведінка тільки покаже людині, що помирає, що її опікун не може допомогти. Там, де заявляє про себе смерть, треба припинити гарячкову суєту. Атмосфера має бути наповнена благоговійною тишею і впевненістю віри. Як і в будь-якому життєвому питанні, тут мають силу слова: «Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти!» (Іс. 43:1). Наве-

помираючий добре чує і розуміє вчинки оточуючих. З цього випливає, що коли він стихне і не буде більше проявляти ознак життя, треба деякий час зі словами віхи звертатися до нього. Людина, яка помирає, потребує, передусім того, щоб зміцнили її надію. Настанови і повчання найчастіше не підходять. Надію викликає утіха, прощення гріхів і усвідомлення вічного життя.

Християнину, який помирає, потрібні повноваження. Вони даровані Богом кожному

послідовнику Христа, який через подібну ситуацію несподівано викликається на бій. Кажучи «так» красі цього світу і радіючи їй, ми не повинні забувати, що є подорожніми в цьому світі й не знаємо свого смертного часу. Тому треба впевнено йти услід Ісусу і зміцнювати віру братів і сестер. Вічний Бог — єдиний безсмертний — не дасть мені власти через смерть. Єдність з Ісусом вища смерті й витримує випробування нею. Ми можемо перебувати над стахом смерті,

як і наш Господь.

Скоро Христос прийде знову — і почнеться все нове. Через суд і явлення Його влади Він буде повним Господарем над смертю. І зрештою поставиться нова земля й нове небо. Тоді більше не буде смерті й життя з надлишком стане даром Божим. Кожна людина вже тепер може народитися заново для цієї живої надії.

*Герман Гартфельд,
журнал «Миссионер»,
www.missionary.ru*

ЧИ ДОРЕЧНО ЛЯКАТИ ЛЮДЕЙ МУКАМИ ПЕКЛА?

Якщо справді є пекло з жакливими муками, які ніколи не припиняються (а ми, певно, знаємо, що є, і безліч людей перебувають у небезпеці потрапити туди), то хіба не обов'язок проповідників, які турбуються про душі, прийняти в серце великий біль за цих людей і допомогти їм усвідомити цей жах? Чому ж ми не розповідаємо їм про пекло всю правду, яка нам відома?

Якби я відчував небезпеку опинитися у пеклі, то радий був би якомога більше дізнатися про нього. Якби я явно не турбувався про те, як уникнути пекельних мук, то мені б неоціненну послугу зробив би той, хто зміг би мені щонайкраще розповісти про них, реалістично зобразивши страждання, які на мене чекають.

Уявіть собі, що ви виявилися беззахисними перед страшною трагедією. Уявіть, якби хтось із вас, будучи головою сім'ї, побачив свою дитину в палаючому будинку, де вона може загинути. Та однак ця дитина не намагається втекти з цього дому, хоча ви багато разів закликали її зробити це. Чи будете ви й далі звертати-

ся до неї спокійним, байдужим тоном? Чи не почнете голосно і наполегливо кричати? Чи не спробуєте якомога переконливіше сказати їй про всю ту небезпеку, в якій вона перебуває, і все її безглуздя, яке вона проявляє тоді, коли бариться?

На жаль, у відповідальні моменти тимчасового земного життя одні люди не особливо поспішають з прийняттям правильних рішень і не виявляють уважного ставлення до них, а інші не хочуть попереджати їх про ті небезпеки, які їм загрожують, а якщо й попереджають, то холодно й байдуже.

Але природа вчить нас іншому. Якщо ми, що турбуємося про душі і знаємо, що є пекло, вірою побачили стан приречених і якимсь чином відчули, яким жакливим буде їхнє майбутнє, то для нас було б морально недопустимим ухилятися від обов'язку якнайсерйозніше зобразити перед цими людьми весь жах їхнього стану та їх повну незахищеність перед небезпекою, яка насувається на них.

Коли служителі Церкви в холодній та байдужій манері

проповідують про пекло, то їх проповідь звучить непереконаливо. Якщо слова проповідника змальовують неймовірно жакливе становище в той час, як його поведінка та манера мовлення не підтверджують сказаного, то це свідчить про те, що сам проповідник не думає так, як говорить, тим самим обезцінюючи свої слова і, як наслідок, не досягаючи мети.

Дехто вважає неприйнятним вселяти в людей страх перед небесними карами. Однак, я вважаю, що це найбільш розумно і найбільш прийнятно — вселити страх у людей, які стоять на краю провалля і ось-ось можуть впасти туди, і при цьому не відчувають ніякої небезпеки. Хіба не розумно розповісти людині, яка перебуває у палаючому будинку і не знає що їй загрожує небезпека, і вселити в неї страх перед нею, щоб врятувати її життя? Слово «переляк» зазвичай використовується для визначення раптового, безпричинного страху чи безпідставного здивування. Але, очевидно, тільки страх, в якого є достатні підстави, є тим страхом, що може допомогти людям побачити небезпеку, яка нависла над ними.

*Джонатан Едвардс
(1703-1758)*

Проповідь, яку ми пропонуємо читачеві, багато десятиліть тому звучала через християнську радіопередачу з вуст відомого російськомовного радіопроповідника Ярла ПЕЙСТІ. Це було ще за радянських часів, коли подібні передачі з-за кордону глушили і не дозволяли слухати. Я тоді був хлопцем зі своїми молодечими мріями та планами. Не скажу, що регулярно слухав християнські радіопередачі, але часто. З того часу стекло багато води, і я не можу пригадати усього детально, що чув. Але ця проповідь врізалася у мою пам'ять назавжди. Ярл Пейсті, маючи від Бога не лише дар проповідника, але й особливий, незабутній ораторський голос, настільки емоційно та переконливо говорив про вічність і її вартість, що по шкірі бігли мурашки. І настільки він вкладав у цю розмову зі слухачами себе, свою душу, що наприкінці проповіді заплакав. Це було чутно навіть через радянські «глушилки». І я тоді подумав: «Це не Пейсті говорить, це говорить Сам Бог: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що на замін дасть людина за душу свою?» Він запитує про це і тебе, читачу.

Юрій Вавринюк

Сьогодні я хочу з вами поговорити на дуже важливу тему. Так, я можу сказати, що вам буде задане найсерйозніше запитання, яке можна задати людині. Це питання було вперше задане Христом, і на нього відповісти можливо не інакше, як тільки дією з нашого боку. Це питання, яке Христос задає кожній людині, вимагає особистої відповіді, і я аніскільки не сумніваюся в тому, що нині ви відповісте на нього одним з двох рішень.

Навряд чи ви знайдете серйозніші слова, сказані нашим Спасителем, ніж слова: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що на замін дасть людина за душу свою?» (Мр. 8:36,37). Ісус Христос ставить людську душу так високо, що якщо можливо було б придбати весь світ, все, що в ньому є, всі його багатства, то все це не перекрило б вартості однієї душі. Так, цінність, яку Христос надає людській душі, перевершує не тільки цей світ зі всіма його багатствами, але є й більшою за це. Слово «космос», що вживається Христом у цьому випадку, означає, що ціна твоєї і моєї душі перевищує не тільки цей світ, але весь космос, весь створений Богом всесвіт. Всю незліченну кількість зірок і планет не порівняєш з ціною однієї людської душі!

Чому ж Христос призначив таку високу ціну за людську душу? Адже має бути причина цьому, чи не так? Мені здається, що причина не одна, а їх декілька. І я хотів би погово-

рити про те, чому Ісус встановив таку високу ціну для твоєї і моєї душі.

В першу чергу тому, що людина — це особливе Боже творіння. Вона створена для певної божественної мети. Зауважте, що, коли Господь Бог спочатку створив небо і землю зі всяким творінням, що живе на ній, і всякою рибою у воді, і птаством небесним, сказано, що Бог побачив, «що [це] добре» (1 М. 1:25). Але це не задовольнило Бога, бо Бог — Любов, а Любов прагне любити когось подібного собі. Ось тому Бог створив людину за образом і подобою Своєю, як сказано в Священному Писанні: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (1 М. 1:27). Зауважте, що після того, як Бог на шостий день закінчив творити створенням людини, то сказано, що «побачив Бог все, що Він створив, і ось добре вельми» (1 М. 1:31). Яку високу мету мав Бог, коли Він творив людину! Так, для того, щоб з цим найкращим Своїм творінням мати спілкування. Вінцем творіння Божого не був видимий світ, матерія, Всесвіт і все, що в ньому, — все це другорядне в порівнянні з людиною, бо все це було створено для людини, яка є вінцем Божого творіння.

Але Божа мета створення людини полягала не тільки в тому, щоб створити істоту, подібну Собі, і мати з нею спілкування, але Божий намір щодо людини був зробити її володарем всього творіння, який би зацарював разом з Ним і розділив з Ним Його славу. О, яку чудову мету передбачив Бог для нас! І проте скільки людей, знаючи це, знаючи, що Божі наміри до них тільки добрі і найвищі, свідомо відмовляються від

ВІЧНІСТЬ

Його дару любові і обирають собі шлях, що веде у вічну загибель. Вони дали князю світу цього засліпити розум їх і спокусити їх, щоб вони не вибрали Божого шляху. От чому Ісус сказав: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?» (Мр.8:36). Якщо б вона все придбала, а найголовніше втратила, то скажіть: яка користь з цього?

Але є й інша причина, чому Христос встановив таку високу ціну душі людської. Вона — вічна. Ви коли-небудь думали про вічність наодинці, у тиші, в глибині свого серця? Ви пробували вникнути у значення нескінченного життя? Я можу сказати, що хоча і не раз пробував, але дотепер мені не вдалося, і боюся, що ніколи не вдасться зрозуміти, що таке вічність. Уявіть, що для кожного з нас не буде такого часу, в якому ми не існуватимемо. Коли у вічності ми прожили тисячу років, то фактично ми тільки що почали жити. Додамо ще декілька тисячоліть або навіть мільйон років, але ж і це тільки початок, оскільки у вічності немає кінця.

Спробуймо пов'язати цю думку про вічність з увлеченням про ніч, яка ніколи не закінчується. Так житиме душа, вигнана з присутності Божої, душа, що гине у вічному морці і муках. Сама думка про це страхітлива і непосильна. Тому й стає зрозуміло, чому люди не хочуть думати про вічність. Їх сповняє жах і вони починають буквально уникати думок про це.

Послухайте крик з пекла: «Змилуйся, Отче Аврааме, надо мною, і пошли мені Лазаря, — нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї пім» (Лк. 16:24). Але,

на жаль, ця людина не змогла отримати того, що просила. Вона приречена протягом усієї вічності, навіки-віків, благати краплини води, і ніколи її не отримає. О, як це жахливо!

Ви можете собі уявити весь жах вічної муки душі в пеклі? Вічний крик і ридання, нескінченний плач і прокляття. Думати про жахи прийдешніх воєн, бід і запустіння — це одне, але зовсім інше знати, що ми маємо зустрітися з вічністю... Межа, яка відділяє цей світ від потойбічного, до того непомітна, що земне життя кожного з нас може урватися несподівано, будь-якої миті дня або ночі. А потім що? Що буде у вічності? Що там чекає тебе, мій друже?

Якщо ви хочете мати увлечення про те, що таке вічна загибель душі, жахіття вічного пекла, то ви повинні поглянути на Голгофу. Ніщо так не дає нам вникнути в значення вічної загибелі душі. Яка невимовна трагедія — бути втраченим, загиним навіки! І щоб врятувати душу від цієї вічної муки, Син Божий повинен був піти на смерть. Щоб врятувати нас від вічного пекла, Божий Син прийняв на Себе образ раба, зробився жертвою за гріх, прийнявши вину всього світу на Себе, і добровільно пішов на Голгофський хрест!

Подивіться, як Він молиться в Гефсиманії в агонії душі. Його піт падав на землю великими краплями крові. Весь облитий кривавим потом, Він волає: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша

Мене...» (Мт.26:39). Протягом трьох годин в Гефсиманському саду Він твердить ту ж молитву. Він не ухиляється від хреста, але душа Його обтяжена вантажем гріха всього людства. Він стає жертвою за гріх, Він благає: «Якщо є інший шлях, Отче, якщо є інший спосіб врятувати душі, Отче, дозволь Мені обрати цей шлях. Але не Моя воля, але Твоя хай буде».

Щоб викупити твою і мою душу, Бог вибрав єдиний шлях, можливий для її порятунку. І він виявився найважчим, бо полягав у тому, щоб віддати Свого Сина у жертву за гріх. Чому Бог заплатив таку високу ціну, віддавши Сина Свого Єдинородного? Тому, що у вічності душу без Бога, без прощення, без спокутування чекає пекло. Якщо був би інший спосіб врятувати людину, то Бог би відповів на молитву Ісуса в Гефсиманії. Але Він узяв на Себе справу порятунку твоєї і моєї душі, і тому сказав: «Та проте, не як Я хочу, а як Ти...» (Лк.22:42). О, яку ціну Бог заплатив за душу людську! Як дорого оцінив Він її, викупивши Кров'ю Свого Улюбленого Сина!

Якщо Бог так дорого заплатив за наш порятунок, то як ми відповімо на це запитання: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?»

ВАРТІСТЬ ДУШІ

Або що назамін дасть людина за душу свою?» Чи можеш ти відповісти на це? Який викуп ти міг би дати за свою душу?

Спробуйте з погляду вічності оцінити: чого б багач, який підійшов до Ісуса з запитанням, що йому робити, щоб отримати вічне життя, не віддав нині, щоб хоч ще раз лягти біля ніг Спасителя і почути з Його вуст: «Одного тобі бракує!» (Мр. 10:21). О, що він би не дав, щоб ще раз почути: «Іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай... Потому приходь та й іди вслід за Мною...» (Мр.10:21). Як він хотів би мати цю нагоду, ту, яку ти нині ще маєш. Але, на жаль, минуло близько 2000 років відтоді, як він стояв на межі вічного блаженства. Всього один крок відділяв його тоді, а зараз він у безповоротній вічності... Всі його багатства тепер не викуплять його душу. О, чого б він не дав за ту можливість, яку ти маєш тепер — слухати Благую Звістку, спів духовних гімнів, почути ще

один заклик, ще раз відчути ніжний дотик Христа.

Якщо ти упустиш цю можливість і підеш в пекло, то будеш готовий віддати тисячу світів, щоб ще почути хоча б одну ще проповідь, одну пісню, один заклик, почути ніжний голос Спасителя і відчути один ще стукіт у двері свого серця. Який викуп даси ти за душу свою?

Бог дав тобі здатність мислити логічно, інтелектуально. То хіба не розсудливо було б тепер вирішити це найважливіше зі всіх питань, а не чекати завтрашнього дня? Завтра може вже бути пізно.

Що ж диявол пропонує нам, що стоїмо на розпутті вічності? Диявол пропонує задовольнити людські пристрасті. Зауважте, він пропонує, але питання полягає в іншому: чи задовольнить він їх, чи ні. Він говорить: «Я дам тобі багато радості і задоволення», але не каже, що зрештою те, що він тобі пропонує, жалитиме як гадюка,

і що в пеклі ця пристрасть буде невпинною, і ти не матимеш жодної можливості задовольнити її. Її ніколи не буде кінця. Те, що привело людину в пекло, мучитиме її безперервно у вічності. Ось, що диявол пропонує душі людській.

А що ж Бог пропонує людині? Він пропонує тобі Свою любов, пропонує кров Сина Свого Ісуса Христа, яка здатна омити тебе від всякого гріха і поставити тебе виправданим і досконалим перед Ним. Він пропонує тобі життя вічне в раю, де Він підготував місце для тебе. Він пропонує тобі бути дитиною Божою, спадкоємцем і співспадкоємцем з Христом, щоб вічно царювати з Ним.

Нині ти ще раз почув Благую Звістку. Можливо, це буде востаннє. Гарантувати завтрашнього дня ніхто не може. Ти маєш правильне Слово Господнє, якщо ти Йому не повіриш, то що інше може тебе переконати?

Нині ми сповіщаємо вам дивну Благую Звістку, повну надії для тебе, хто б ти не був: лише Кров Ісуса Христа, прийнята вірою серцем, може врятувати тебе. Люди тепер у пеклі тільки з однієї причини — вони відкинули Кров Христа, Його спасіння, Його любов.

Чи спасений ти, мій друже? Чи маєш ти впевненість у тому, що ти дитина Божа? Чи ж ти на шляху до вічності без Бога? Якщо ти ще не прийняв Христа як свого особистого Спасителя, то прошу тебе — зроби це зараз. Завтра, можливо, буде пізно, тоді який викуп даси ти за душу свою? Сьогодні, поки день сприятливий і ти чуєш заклик Христа, не засмучуй Духа Святого, не нехтуй Його напученням. Бог сказав: «Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки» (1 М. 6:3). «Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!» (Іс.55:6).

Достойно — не обов'язково довго

Мій чоловік помер від раку в 1982 році. Йому було всього 48 років. Він мав ще багато сил, і постійно поривався щось робити. Коли ж чоловіка не стало, багато людей почали задавати одне й те ж запитання: «А чому Бог забрав його таким молодим, коли він так багато потрудився для Нього».

Я дуже довго не могла знайти переконливої відповіді на це питання. Та коли глибше розмірковувала над життям та смертю Христа, мені все ставало зрозумілим. Ісус помер, коли йому було ледве за тридцять. І перед смертю Він молився Своему Отцеві: «Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Ів. 17:4).

Сенс людського життя не пов'язаний з його тривалістю так примітивно, як нам іноді здається: більше прожив — значить більше зробив. Ісус міг би й ще творити і творити дива... якби Йому не треба було йти на хрест. Але ніякі дива не змогли б нічого додати до найголовнішого подвигу всього земного життя Христа — Його хресної смерті, яка нам принесла спасіння. І те діло, яке Він довершив, донині приносить плоди Його Святим Духом.

Один чоловік казав: «Важливо пам'ятати, що не завжди ми отримуємо плоди у своєму житті». Діло Боже, яке Він здійснює в нашому житті, після нашої смерті буде ще довго приносити плоди. Це водночас і розраджує, і не дає розслабитися. Тому що скільки б ми не жили, у всіх є можливість зробити щось для вічності.

Джоанна Йодер

Лютерани Данії: пекла немає, а рай буде забезпечений всім

Серед данських теологів розгорілася дискусія про необхідність радикального перегляду традиційного тлумачення Біблії. Дедалі більше представників державної лютеранської церкви вважають, що пекла, куди душі грішників потрапляють на вічні муки після смерті, немає. А от рай матимуть всі люди, незалежно від їх земних діянь. «Господь дарував нам вічну любов, тому ніхто не потрапить в якесь пекло. Не тому, що туди не варто було б відправляти злодіїв, а тому, що рука Господа підніме нас з будь-якого пекла», — заявив нещодавно єпископ Роскільдський Яан Ліндхард.

Лютеранська церква ще не виробила єдиної позиції щодо пекла і його головного заводія — диявола, однак вже рекомендує пасторам обережніше користуватися у своїх проповідях посиленнями на ці сумнівні поняття. Найкраще, на думку церковних ієрархів, говорити про пекло та диявола як про метафори, які описують знічений стан душі живої людини.

«Ніде в Біблії нема згадки про пекло як про місце, де нас будуть мучити протягом вічності. Вчення про пекло вперше розвинулося в ранньому християнстві, досягнувши розквіту в середні віки. Пекло не можна зробити елементом вчення Церкви — швидше це духовні муки, які можуть охопити кожного з нас», — повідомляє на своєму сайті Якоб Хольм, який служить в одному з соборів міста Орхуса.

Данські дебати про потребу радикального перегляду традиційного тлумачення Біблії почалися під впливом сусідньої Норвегії, де Біблійне товариство готує новий переклад Священного Писання. Робота, ймовірно, завершиться до 2010 року, але вже тепер зрозуміло, що текст буде дуже відрізнятися від звичного. Професор Якоб Ервелл, який багато років трудився над приведенням Біблії у «першопочатковий стан», максимально наближений до оригіналу, повідомив про деякі зміни. Зокрема слово «пекло» буде змінене на слово «геєна».

«Засновники християнства говорили про геєну як про конкретне географічне поняття на північ від Єрусалима, куди древні юдеї викидали всі нечистоти і тіла злочинців. То ж хай читачі самі й подумують, що ця «геєна огненна» означає насправді. Слово «душа» також не буде використовуватися. У древніх юдеїв «душа» означала «життя» чи «людина». «Спасіння душі» не існує,

можна говорити лише про спасіння людини в цілому», — запевняє автор нового перекладу.

Нарешті, професор Ервелл ключову фразу Ісуса Христа, сказану Ним при зустрічі з учнями «багато осель в домі Мого Отця» змінив так: «в домі Отця Мого оселі є для всіх».

Керівництво скандинавських лютеранських церков трактує цей варіант як революційний і такий, що підтверджує хибність попереднього вчення, котре розділяє людей на грішників, які мають потрапити у пекло, і добрих християн, яким приготовані небесні оселі. «Господь милосердний, всі потраплять у рай», — стверджують апологети ліберального тлумачення Біблії.

Противники церковного «вільнодумства» з консервативних кіл запевняють, що керівники скандинавських церков просто заграють з прихожанами, обіцяючи їм «полегшене християнство», позбавлене страху покарання за земні злодіяння. Данська, норвезька та шведська церкви стрімко втрачають прихожан, тому й шукають доступні шляхи до їх сердець. Експериментів на цьому шляху вже було дуже багато. Це й виставки, котрі стверджували, що Ісус був гомосексуалістом, влаштовані під церковними склепіннями, і вихід «феміністської» Біблії, з якої старанно вичистили чоловіче начало Христа, перетворивши Сина Господа в розпливчате «воно», і випуск збірників молитов на всі випадки життя — від прохань врятувати від закрепу до мольби послати успіх у біржових операціях.

Новий переклад Біблії, на думку консерваторів, як і трактування понять «пекла» та «душі» церковними лібералами, — лише продовження їх руху у вибраному напрямку — прямо у пекло. Що ж до середньостатистичної пастви, то вона явно всім цим заінтригована.

prochurch.info

ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА: ВПІЙМАНИЙ ВІЧНІСТЮ

Світ ловив мене, та не впіймав
Григорій Сковорода

«Світ ловив мене, та не впіймав», — ці слова, відомі нам ще зі шкільної програми, викарбувані на надгробній плиті видатного діяча української культури Григорія Сковорода. Його називають просвітителем, філософом, письменником, а працями послужовуються соціологи, політологи, філософи, педагоги, мово-та літературознавці. Про його творчий доробок говорять, використовуючи складні філософські терміни. Його постаєть здається для дослідників феноменальною, неординарною й іноді суперечливою. Та й його епітафію часто тлумачать по-різному. Але істинний її сенс може зрозуміти тільки людина, яка, як і сам Григорій Савович, глибоко пізнала Ісуса Христа і вирішила твердо йти Його шляхом, перемагаючи всі спокуси світу.

Ще з часів древніх римлян вважається, що для істинного філософа, мудреця, стоїка завершення життєвого шляху, «виконання долі» має бути таким же гідним, піднесеним і гордим, як і весь пройдений шлях життя загалом. Йдучи на зустріч з Вічністю, вважа-

ли античні мислителі, людина мусить повністю позбутися страху, суєти, злоби, взагалі будь-яких низьких пристрастей — і тільки така людина є дійсно внутрішньо вільною. Та, на відміну від філософів античності, Григорій Сковорода сенс свого життя й істинної духовної свободи вбачав не лише у власних зусиллях та самопізнанні, а стверджував, що вони повинні перебувати у внутрішній згоді з волею Бога. Саме так він чинив у своєму земному мандруванні і тому, напевно, й смерть його стала для нього самого «часом скінчити мандрівку», щоб отримати справжній спокій. Ці слова («час скінчити мандрівку») Григорій Савович вимовив в останні дні свого земного шляху і пішов з цієї землі так просто й тихо, як і жив.

За спогадами друзів і близьких, навіть Лев Толстой, для якого не було жодних духовних авторитетів серед людей, в останні роки свого життя неодноразово говорив про те, що щиро заздрить мандрівному філософу з Чорнух і мріє піти з життя так само тихо, гордо й гідно.

Григорій Сковорода народився 3 грудня 1722 року в селі Чорнухи на Полтавщині в сім'ї малоземельного козака. Батьки Григорія славилися на всю округу чесністю, гостинністю, працьовитістю і побожністю; так виховували і Гриця. Ще з ранніх літ хлопець відзначався схильністю до зосередженості на своєму внутрішньому світі, твердістю духу, великим бажанням до науки і знань. У 1738 році батьки віддають Григорія на навчання до Київської академії, де він здобув глибокі знання з філософії, вітчизняної, античної, західноєвропейської літератур, досконало опанував кілька іноземних мов, серед яких були латинська, грецька, німецька. Крім того, він оволодів й маловідомою тоді у православному середовищі давньоєврейською мовою, яку вивчив для поглибленого розуміння Біблії. До того ж юнак мав неабиякі музичні здібності, чудовий голос і слух. Тож у 1742 році його запрошують до придворної співацької капели в Петербург. Після двох років перебування у північній столиці він

повертається продовжувати перерване навчання. Блискуче знання мов, поезики й риторики, античної і нової філософії поєднувалося в Сковороді з неабиякими здібностями в галузі літератури і мистецтва. Він складав вірші і байки, писав музику, співав, грав на різних музичних інструментах. Коли Сковорода закінчив Академію, тодішній митрополит Київський Т. Щербацький схилив молодого філософа прийняти постриг. Справа в тому, що чернецтво, за підтримки ієрарха такого рангу, відкривало перед юнаком шлях до вищих академічних і церковних посад. Та його не приваблювала кар'єра. Потребуючи кращої освіти, з 1745 до 1750 року Григорій Сковорода навчався за кордоном — у Будапешті, Відні, Венеції, Флоренції, Німеччині; однак, на Заході він не знайшов тої духовності, до якої прагнув. Починаючи з 1751 року, він учителює. Спочатку за новою, розробленою ним самим програмою (цей курс був записаний за назвою «Раздумія про поезію і руководство к мастерству оной») Григорій Сковорода читає поезику в Переяславському колегіумі. Проте підготовлений ним курс місцевий єпископ заборонив. Тож він повертається до Києва і ще два роки навчається в академії в богословському класі. Оскільки духовна кар'єра його не приваблювала, Сковорода залишає академію і влаштовується на посаду домашнього вчителя у поміщика Степана Томари, в селі Ковраї на Переяславщині. А з 1759 до 1769 року працює викладачем поезики і етики в Харківському колегіумі. Постійний тиск з боку представників церкви, які вимагали, щоб він прийняв духовний сан, змушував кілька разів залишати колегіум (1760, 1764, 1766). Остаточно звільнений з посади у 1769 році, він втратив можливість виконувати педагогічну роботу, до чого мав великий

хист і відповідні знання. Відтоді Григорій Сковорода остаточно обрав життя мандрівного філософа, так би мовити, «чернецтво в миру». Понад чверть століття мандрував він містами і селами Лівобережної України, проповідуючи свої ідеї і світогляд. Одяг його був найпростіший, і з вигляду він нічим не відрізнявся від інших прочан. Не вживав м'яса та риби. Сковорода часто повторював: «Живу не для того, щоб їсти і одягатись, їм і одягаюсь,

щоб жити». І це була не проповідь аскетизму, а своєрідне розуміння бідності. Бідність, за Сковородою, — це не бідуння, не голодування, це свобода від влади речей, багатства. Спав він не більше чотирьох годин на добу, а вставав до зорі і, коли дозволяла погода, завжди ходив пішки. Був завжди веселий, бадьорий, стриманий, всім задоволений, охочий до слова, шанобливий до будь-якого стану людей. Відвідував хворих, утішав

Зі збірки «Сад божественних пісень»

* * *

Оставь, о дух мой, вскоре все земляныи места!
Взойди, дух мой на горы, где правда живет свята,
Где покой, тишина от вечных царствует лет,
Где блещит та страна, в коей неприступный свет.

Оставь земны печали и суетность мірских дел!
Будь чист, хоть на час малій, дабы ты выпрсь возлетел,
Где Іаковль Господь, где невечерняя заря,
Где весь ангелскій род лице его выну зрятъ.

Се силоамски воды! Омий скверну от очес,
Омый все членов роды, дабы возлететь до небес,
Ибо сердцем нечист не может Бога узреть,
И нельзя до сих мест земленному долететь.

Душа наша тетесным не может довольна быть;
Она только небечным горит скуку насытитъ.
Как поток к морю скор, так сталь к магниту прядет,
Пламень дрожит до гор, так дух наш к Богу взор рвет.

Кинь весь мір сей прескверный.

Он-то вточь есть темный ад.

Пусть летит невеежь враг черный;

ты в горный возвысись град.

И, по земле ходя, вселися на небесах,

Как учит Павел тя в своих чистых словесах.

Спеши жь во вечну радость крыльми умными отсель,
Ты там обновиш радость, как быстропарный орел.
О треблаженна стать, всего паче словесе!
Кто в свой ум может взять, разве спешдший с небесе?

Григорій СКОВОРОДА

сумних, ділив останнє з убогими, вибирав і любив друзів за їхнє серце, був побожним без марновірства. Але в його торбі незмінно лежали розкішно видана Біблія і флейта з мундштуком зі слонової кістки. Дорогою філософ вів повчальні бесіди з людьми всіх ста-

нів і звань, відвідував друзів у маєтках та селах, монастирях і містах. Довкола нього часто збиралися діти. Він виймав книги, читав їм, розказував казки, ним же складені, навчав читати й писати. Тож все літо він проводив у мандрюваннях, а взимку зупинявся в

кого-небудь із близьких йому осіб. У ці місяці у своїх тимчасових пристановищах він писав різноманітні філософські й поетичні твори, а також численні листи повчального характеру. На кількаразові пропозиції опублікувати свої книги, мандрівний філософ завжди відмовляв. Однак праці Григорія Сковороди, які він зазвичай залишав у тому домі, де їх було закінчено, вже при його житті передавалися з рук в руки і дбайливо переписувалися. Збирати й публікувати їх почали в середині ХІХ століття.

Наївно було б уявляти видатного філософа як благосного, добренького «старенького», який тішив слух людей ніжними промовами й говорив саме те, що від нього в той момент хотіли почути. Були речі, ненависні Сковороді; й, можливо, передусім гріх лицемірства, особливо прикритий «християнським благочестям». Ось рядки з «Брани архистратига Михаїла с сатаною» (1783), де йдеться саме про лицемір: «Сии суть лицемеры, мартышки истинныя святости, — по лицу святы, по сердцу всех беззаконнее. Сребролюбивы, честолубивы, сластолубцы, ласкатели, сводники, немилосерды, непримирительны, радующися злом соседским, полагающий во прибылях благосчастие, целующий всяк день заповеди Господни и за алтын оныя продающий...»

Останнє десятиріччя життя Сковороди — це роки його слави. Всі хотіли його бачити. У Харкові, Белгороді та багатьох селах виникли гуртки послідовників його вчення і способу життя. Навесні 1794 року Сковорода оселяється у селі Іванівці (нині с.Сковородинівка), що недалеко від Харкова, у приятеля А.І. Ковалевського. Тут він 9 листопада 1794 року і скінчив свій життєвий шлях. Про смерть Сковороди один з дослідників написав таке: «...Був прегарний день.

Пісня зі сквородинського саду

О, як же довго й важко ростив ти для нащадків
Той сад благословенний божественних пісень!
А скільки в ньому поту, спекоти та світанків!
А скільки болю серця — подумати лишень!

У ґрунт добра і миру дбайливо опускала
Тендітне зело правди натруджена рука,
Під поглядом ворожим, під регіт зубоскала.
Яка ж важка ця праця і страдницька яка!

Однак ти не злякався ні праці, ані світу,
Тебе ловили слава, багатство та чини.
Ти виростив на славу, твоїм теплом загрітий,
Прекрасний сад науки для дочок і синів.

Лишив у спадок вічний і з флейтою подався
У мандри по Україні крізь долі та літа.
Але, поете мудрий, лишень не повертайся
І не заходь до саду: там терен й лобода.

Земля благословенна народжує мутантів,
Твоя життєва мудрість згубилась в бур'янах.
Давно твій став садочок могилою талантів,
Пісні подичавили в будяччі по ярах.

З екранів та «мобілок» джерела б'ють щосили,
Дзюркочуть між дубами отруйні потічки.
І де біля калини пісні твої бриніли,
Сьогодні там Сердючка збирає черв'ячки.

Не чує коліскових мале дитя в колиці:
Йому «попса» співає і манить в телесвіт.
Про нас тепер всі знають, ми на «прилічном» місці:
«Це та, що з України, ця Верка-трансвесит».

Засох твій сад пісенний від сірості й бездарства,
Покрив зчорніле гілля яскравий штучний цвіт...
Ловив цей світ так довго тебе на невігластво
Але впіймався сам...

Аж через стільки літ!

Юрій ВАВРИНЮК

До діди́ча з'ї́хало́сь ба́гато су́сідів погу́ляти й по́весели́тись. Ма́ли та́кож на ці́лі по́слухати Ско́вороду... За о́бідом бу́в Ско́ворода не́звичайно ве́селий і го́віркий, наві́ть жа́ртував, о́повідав про сво́є мину́ле, про сво́ї ма́ндрівки, до́свіди. За́чаровані його́ красномовством, по́вставали всі від о́биду, Ско́ворода щез.. Ві́н пі́шов у са́док. До́вго хо́див ві́н по пере́хресних сте́жках, зри́вав ово́чі й розда́вав їх хло́пчикам, що пра́цювали в са́дку. На́двечі́р пі́шов са́м госпо́дар шу́кати Ско́вороду й за́став його́ під гі́ллястою ли́пою. Вже́ за́ходило со́нце: о́станні його́ про́міння про́бивалися крі́зь гу́щу ли́стя. З ри́скалем у ру́ці ко́пав Ско́ворода я́му — ву́зьку, до́вгу я́му. «Що це, дру́же Григо́рію, чи́м то ти за́йнятий?» — спи́тав госпо́дар, піді́шовши до ста́рого. — «По́ра, дру́же, за́кінчити ма́ндрівку! — відпо́вів Ско́ворода, — і та́к усе во́лосся зле́тіло з бі́дної голо́ви від мо́рдуван́ня, по́ра по́коїтись!» — «І, бра́те, ду́рниця! До́сить жа́ртувати, хо́дімо!» — «Іду́! Але я про́хати́му те́бе по́переду, мій до́бро-

дію, хай тут бу́де мо́я о́стання мо́гила». І пі́шли в ха́ту. Ско́ворода не́довго в ній ли́шився. Ві́н пі́шов у сво́ю кі́мнатку, пере́мiнів бі́лизну, по́моливсь Бо́гу і, підло́живши під голо́ву сво́ї пи́сані пра́ці і сі́ру сви́тку, лі́г, зло́живши на́вхрест ру́ки. До́вго че́кали на ньо́го з ве́черю. Ско́ворода не з'я́вився. Дру́гого дня вранці до ча́ю те́ж, до о́биду та́к са́мо. Це зди́вувало госпо́даря. Ві́н на́смiлився уві́йти до Ско́вороди, щоб розбу́дити його́; одна́че Ско́ворода ле́жав уже́ хо́лодний, за́костені́лий».

Що вра́жає на́с в духо́вній су́ті ці́єї лю́дини? Ві́н вмiв про́тистояти ма́теріальним (та й бі́льш то́нко ви́ражени́м!) спо́кусам на́вколи́шнього сві́ту; і його́ «сві́т лови́в мене́, але не впи́ймав» ви́разно пере́клика́ється зі сло́вами з Є́вангелі́ї від Іва́на: «Я сві́т пере́міг!» (при цьо́му Ско́ворода, бе́зсу́мнівно, чу́дово па́м'ята́в сло́ва Хри́ста про те, «що сві́т пере́бува́є у злі...»). У Ско́вороди — не́зале́жно від Ше́кспі́ра, я́кий ді́йшов то́го ж ви́сновку — ми не ра́з на́трапля́ємо на ду́мки про те, що «сві́т лю́дський

по́ді́бний до теа́тру», і щоб лю́дина не втра́тила себе́ в цьо́му зло́бному ма́скара́ді ли́цеде́йв, тре́ба па́м'я́тати про одне́: «Не зо́внішня на́ша плоть, але на́ша ду́мка — то го́ловний чо́ловік. В ній-то ми пере́бува́ємо. А вона́ є з на́ми». То́му й у на́ш ча́с, і за́вжди зали́шаєть́ся ва́жли́вим і на́сущним за́клик ві́домого ма́ндрівни́ка: «Пі́знай са́мого себе́!» — са́ме це да́сть мо́жли́вість про́тистояти спо́кусам су́етного сві́ту.

Ско́ворода то́му мі́г та́к впевне́но йти́ назу́стріч ві́чності, що зна́в: ві́н ви́кона́в сво́ю мі́сію на Зе́млі (ще́ 1783 ро́ку ві́н у вла́стивому́ його́му не́повто́рному жа́рті́вливо-го́рдому сти́лі сказа́в про сво́є жи́ття, при́чому не ко́му-небу́дь, а на́йвпли́вові́шому ха́рківсько́му губе́рнатору́: «Я цю́ ро́ль ви́брав, взя́в і за́доволе́ний»). Ве́ликий му́дрець то́му не бо́явся сме́рті, що пере́міг цей стра́х не фі́лософству́ван́ням, а на́дією на Го́спода, в ру́ках Я́кого до́ля лю́дини — її́ жи́ття та сме́рть.

*Підго́тувала
Ольга МІЦЕВСЬКА*

Фото Мисоли Корнійчук

Постійність

Сьогодні поговоримо про постійність. Господь мені відкриває, що це дуже важлива риса характеру. Без постійності, стабільності, регулярності процесів в організмі життя людини неможливе. Коли порушується постійність у прийомі їжі, у режимі праці та відпочинку, приходять проблеми. З іншого боку, ніхто не хоче мати справи з людьми непостійними чи нестабільними у своєму мисленні, своїх цінностях, вчинках. Усі ми хочемо, щоб нас оточували люди, на яких можна покластися, бо вони постійні. Тим більше Царство Боже, Церква не може розвиватися, якщо там немає постійних, стабільних людей – працівників у Божому Царстві.

Постійність – це ознака духовного зростання. Коли я аналізував своє життя, то зауважив, що підіймаючись на кожен новий шабель постійності, чи то у молитві, чи у Слові, чи служінні, при відповідному рівні духовного життя, Бог починав довіряти нові і досить відповідальні позиції в Його Царстві. Я зауважив, що відомі люди віри — це не просто Божі улюбленці, це люди, постійні, стабільні в своєму духовному житті. Ці люди постійні в молитві, спіл-

куванні з Богом, читанні Божого Слова. І вони мають успіх.

Я помітив також і те, що гріхи, які часто бентежать християн, не відійдуть від нас доти, доки ми не піднінемося на новий рівень стабільності, постійності у молитві та Слові. І саме ця постійність витісняє

всяку постійність темряви та спокуси.

Ось що йдеться про постійність у Писанні: «Отож ті, хто прийняв його слово, охристілися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три! І вони перебували в науці апостольській та в спільноті братерській, і в ламанні хліба та в молитвах» (Дії 2:41-42). Коли ми подивимося на першоапостольську церкву, то зможемо виділити багато її позитивних рис. Але однією з найбільш помітних була стабільність і постійність, яка виражалася у тому, що «кожного дня перебували вони єдинодушно у храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті» (Дії 2:46). У них

Мовою притчі

До одного мудреця прийшли два брати і попросили прийняти їх на навчання. Але мудрець міг взяти лише одного, тому вирішив випробувати кандидатів, хто з них краще проявить себе.

І дав мудрець їм завдання, до якого обидва брати рішуче взялися. Через короткий час він підійшов до них і каже: «Потрібно ще полагодити паркан». Старший брат миттю кинувся виконувати це завдання. Молодший продовжував робити свою справу. Ще через трохи вчитель дає нову вказівку: «Потрібно зремонтувати дах на хаті». І знову старший брат від недокінченого паркану пішов до нової роботи. Під кінець геть змучений він безсило опустився на траву. А молодший, закінчивши першу справу, поліз на дах і доробив те, що не зміг старший брат.

Тоді мовив мудрець: «Я залишаю молодшого, бо він хоч і не встиг полагодити паркан, але добре і якісно зробив дві роботи. Він вибирає головне, а не кидається робити одночасно безліч робіт, не докінчивши жодної. Він не розпилюється на дрібниці. Краще зробити менше, але добре і до кінця».

була постійність, яка полягала у перебуванні у науці апостольській, спілкуванні, ламанні хліба й молитвах.

Якщо пильно дослідити Писання, то можна помітити, наскільки цінною для Бога є наша постійність. Коли апостол Павло дає настанову для Тимофія, він каже йому: «Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості! Поки прийду я, пильнуй читання, нагадування та науки! ...Про це піклуйся, у цім пробуй, щоб успіх твій був явний для всіх!» (1 Тим. 4:12-15). Тут апостол Павло надихає Тимофія на постійність. Коли я тільки розпочав служіння в Росії, де ми утворювали церкву, то найбільше, про що я молився, чого я прагнув — мати постійність у власному духовному житті. Я розумів, що тільки тоді зможу передати людям досвід стабільного духовного життя, тільки тоді зможу навчити їх постійно молитися, заглиблюватися у Слово. Якщо ж я сам, як служитель, не буду на належному духовному рівні, то не зможу чекати чи вимагати цього від церкви. І саме тому Павло застерігає молодого Тимофія, закликаючи, щоб у його особистому житті ця стабільність була на належному рівні. Звертаючись до християн, апостол Павло каже: «Будьте тривалі в молитві і пильнуйте з подякою в ній!» (Кол. 4:2), «Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю (рос. «постоянством») та молитвою за всіх святих» (Еф. 6:18).

Постійність — це не духовний дар, це плід християнського життя. Певний час я думав, що стабільність чи постійність у моєму духовному житті прийде тоді, коли я проситиму про це у Бога. Звичайно, Бог дає нам сили робити те чи інше, бути такими чи іншими, але ми маємо самі

докладати зусилля, щоб ці риси розвивати у собі. Тобто, щоб досягнути належного рівня постійності, має бути виявлене нами певне старання, принесена певна жертва. Це наш вибір, наше бажання, наша дія, спрямована на те, щоб мати цю постійність.

Читаючи Писання, ми бачимо ще один цікавий момент. Коли Церква Христова почала зростати, почало виникати більше проблем, які стосувалися різних сфер життєдіяльності людей. І хтось мусив служити цим людям на різних рівнях. І апостоли, які покликані до високого рівня постійності в перебуванні в молитві та Слові, щоб вести Церкву, відволіклися трохи іншими турботами. І саме тоді виникає банальна побутова проблема — «зачали нарікати на євреїв огречені, що в щоденному служінні їхні вдовиці занедбані» (Дії 6:1). Важко судити, хто тут винен, хто правий, але дванадцять апостолів тоді «покликали багатьох учнів та й сказали: «Нам не личить покинути Боже Слово і служити при столах. Отож, браття, виглядіть із-поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову» (Дії 6:2-4). Маючи натхнення від Святого Духа і мудрість від Бога, вони прийшли до правильного рішення, делегувавши свою владу іншим людям, а самі ж вирішили постійно пробувати у молитві та служінні слова. Я думаю: вони зрозуміли, що постійність була у певну мить порушена, через що й виникли проблеми. Вони спустилися з цього найвищого рівня постійного перебування в молитві й слові і взяли за побутові проблеми. І це

спричинило певний хаос у церкві.

Тож якщо у нашому житті та служінні настає певний хаос, труднощі, стомленість — це ознака того, що треба спитися, проаналізувати життя, і, можливо, найправильнішим рішенням для вирівнювання ситуації буде ніщо інше, як повернення до серйозного рівня постійності — стабільності у молитві і Слові. Коли апостоли зробили це, то проблема вирішилася: Церква, яка була повністю згодна з апостолами, обрала дияконів, і «росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священників були слухняні вірі» (Дії 6:7). Виявляється, що для того, щоб Слово Боже росло і Церква зростала як духовно, так і чисельно, і щоб люди корилися вірі, потрібно, щоб хтось на рівні служителів не відступав, не залишав позицію постійності у молитві та слові. Хай Господь допоможе нам нині збагнути всю цінність постійності і чинити так, як учить Писання.

Борис САФОНЮК,
старший пастор церков ХВС
Черкаської області

«ЧЕРЕЗ ХВОРОБУ ДОНЬКИ БОГ МЕНЕ ПРИВІВ ДО СЕБЕ...»

Долі людській

Я народилася в 1968 р. в селі Яцини Пирятинського району Полтавської обл. Нас у сім'ї було троє дітей. Я старша. Батько покинув нас, коли ми були ще малі. Мама купила будинок у цьому ж селі, і ми там жили. Я була слабкою здоров'ям і часто хворіла. Одного разу захворіла в 10-річному віці сильним запаленням легень, думали, що не виживу. Але я вижила. Закінчила 8-річну школу, а потім Зінківське училище. Працювала в Дніпропетровську на заводі. Там же вийшла заміж. Коли я була вагітна донькою, мене за два тижні до пологів «просвітили» і сказали, що донька народиться з важкими фізичними вадами. Незважаючи на мій тяжкий депресивний стан, донька народилася живою. Хоч по недогляду лікарів ледь не захлинулася навколоплідними водами. Її покладали в реанімацію під кисневий ковпак. Саме тоді я вперше звернулася до Бога, прохаючи, щоб Сашенька залишилася живою. Бог явив милість, і вона залишилася

жити. На цьому мене поглинули буденні турботи, я до Бога більше не зверталася. Лише зараз, після багатьох років, я згадала ту першу мою молитву.

Потім народився син Василь. Але чоловік зовсім не турбувався про сім'ю, часто вживав горілку. Ми вимушені були розлучитися. Коли мені було 24 роки, я залишилася самотньою з двома немовлятами на руках. Заміж так і не вийшла, хто захоче турбуватися про чужих дітей, з яких одне інвалід? Тим більше, я живу в віддаленому селі. Я жила у маминій хаті, але згодом брат одружився. Переді мною постало болюче питання: шукати інше житло. Я спромоглася придбати стареньку глиняну хату, де й досі проживаю. Я опинилася з малими дітьми в чужій, холодній, пустій хаті, без копійки грошей і чималий борг треба було з чогось віддавати, і вкритися навіть не було чим. Помочі мені ждати не було від

кого. Отоді до мене підступив справжній відчай. І я подумала: розкладу вогонь в хаті, ляжу з дітьми спати, та й згоримо, і, як то кажуть, – кінці в воду. Хата стара, дерево сухе, буде сильний вогонь, згоримо так, що й кісток не залишиться, щоб нікому клопоту не було навіть з похоронами. Моїй матері тоді саме зробили операцію, їй самій потрібна була допомога. Сама я також почувалася дуже хворою, хиталася, як очеретина від вітру.

І саме в той вечір, коли в моїй голові роїлися такі страшні думки, я почула зі старенького приймача, що висів на стіні, радіопередачу «Жива надія». Я сиділа, опустивши руки, байдужа до всього навколо, як раптом до мене долинули слова: «Господь вас любить...» Я подумала, як же Він нас любить, якщо синові чотири роки, доньці п'ять з

Шановні радіослухачі!

Запрошуємо на зустріч у радіопередачі «Жива надія»,
що започаткована Іваном Зінчиком,
яка виходить в ефір щопонеділка о 21.30
на першій програмі Українського радіо.

половиною, випорожнюється під себе... Все ж я прислухалася до слів проповідника, і хоч не розуміла, чому все так відбувається у моєму житті, але щось-таки тоді сталося в моєму серці, бо я передумала робити злочин, а взяла й написала листа в Київ, на адресу радіопередачі. Мені скоро прийшла відповідь, прийшла бандероль з Євангелією. Ця книга дуже допомогла вистояти в тяжкі часи випробування. Час від часу я слухала радіопередачі.

Мені, самотній жінці, самій доводилося робити тяжку сільську працю. І копати, і косити, і дрова рубати. Головне, що я хотіла, щоб моя донька встала на ноги. Як тільки з'являлася копійчина, я везла Сашу до різних лікарів. Заради дитини була готова на все. Але нічого не допомагало. Я тоді не розуміла, куди треба звертатися, я хапалася за будь-яку нагоду. На жаль, зверталася й до бабок-ворожок. Але завжди з собою возила Євангелію. І думаю, що Сам Бог мене захищав від ще більшої халепи. У мене було відчуття, що я маю захист. Одного разу, коли мене сильно звинуватили в тих речах, до яких я не була причетна, я звернулася до Бога. Саме тоді я була на черговому лікуванні доньки в Черкасах, після молитви мені прийшло ясне усвідомлення негайно їхати додому, що я й зробила.

Вже тоді не один раз ходила до православної церкви, до інших храмів, але мовби щось мені не вистачало. Я тоді час від часу також дивилася і слухала по телевізору проповіді євангеліста Славіка Радчука. Я тоді хотіла одного — зцілення Саші. Але тепер розумію, що саме через хворобу моєї доньки Бог привів мене до Себе. Що цікаво, я стала тоді вже звертатися до Бога з конкретними проханнями, навіть умовами. Я навіть сказала Богу, що піду до тієї церкви, де буде саме проповідник Славік

Радчук. Якось в Пирятині мені хтось дав запрошення на служіння співочого гурту «Авен-Езер». І на моє здивування, там проповідував Радчук. Я познайомилася тоді з цікавими людьми, які мені розповідали про чудеса Бога в їхньому житті. Я буквально засипала їх своїми запитаннями. Я дотримала свого слова, пішла до тієї церкви в Пирятині, де був Радчук, але не задля свого слова, а тому, що мені

справді відкрився живий Господь. Мені було приємно довідатися, що цю церкву також розпочинав радіопроповідник Іван Зінчик. Я прийняла водне хрещення. Дякую Богу, що мій син зараз добре навчається в технікумі, він серйозний хлопець, також увірував в Бога. Також маю надію на зцілення доньки.

*Людмила БОРОДИНЕЦЬ,
Полтавська область*

Смерть безсмертного

У наш час можливо все, навіть те, що неможливо. Тому не варто дивуватися, що з'явився рух, який має назву «Атеїсти за Ісуса». Учасники цього руху стверджують, що приймають моральне вчення Христа, а те, що Він говорив про Бога, — ні.

І вони далеко не самотні. Є люди, які атеїстами себе не вважають, але не розуміють, що неможливо погоджуватися з Ісусом, не погоджувачись з тим, що Він — Бог. Варто лише стати біля підніжжя хреста — і ви неминуче прийдете до висновку, що Ісус дійсно Бог. Варто лише почути, як Він прощає тим, хто хоче стратити Його, стає зрозуміло, що так прощати не може ніхто, окрім Сина Божого. Варто почути, яку надію Він дарує злочинцю, розіп'ятому з Ним — «сьогодні ти будеш зі Мною в раю» (Лк. 23:43). Вслухайтесь в ті Його слова, які прориваються крізь плач та ридання тих, хто вболіває за Нього, коли Христос робить те, чого не зможе зробити жоден смертний, — віддає Свій Дух Богу-Отцю, даючи згоду на власну смерть (див. Лк. 23:46; Ів. 10:17-18).

Не смертна людина висіла під дощечкою, напис на якій глузував над нею (див. Лк. 23:38). Там висів Сам Бог у тілі, Який творив те, що міг створити тільки Він — ставав Еммануїлом (що означає «з нами Бог») (Мт. 1:23).

Ісус був не просто людиною особливої мудрості. Ніколи не думайте про Нього інакше, як про Сина Божого. Його слова і хресний подвиг доводять нам, що Він був саме Богом.

Давид Бренон

Весняне сонце і свіже повітря натомили мої ноги, і я сів на лавку. З солодкої весняної знемоги мене вивів шерех за лавкою. Я обернувся, і побачив хлопчика років шести, який пильно вдивлявся під лавку. Хлопчик неквапом обійшов лавку, все так само продовжуючи щось під нею шукати.

Розглядаю його.

Одяг жахливо бідний, але ніби чистий. На носі брудна пляма. Погляд хлоп'яти мене вразив. Було в ньому щось дуже доросле, самостійне. Думав, що видалося, не може в шестирічного бути такого погляду. Але малюк дивився під лавку саме так.

Я дістав жуйку і поклав подушечку в рот. Малюк на мить перевів погляд на мої руки, і тут же опустив очі на землю.

Я більше від здивування, ніж усвідомлено, підняв ноги. Малюк сів і уважно подивився на землю під моїми ногами.

— І тут немає, — зітхнув.

— Жуйку будеш? — запитав я, дивлячись на цього маленького мужика.

— А у тебе яка, я люблю фруктові, — відповів він.

— У мене м'ятна, — я дістав жуйку і на долоні протягнув йому.

Він, на мить завагавшись, узяв подушечку і кинув в рот.

Я посміхнувся, побачивши його руки, звичні руки маленького хлопчика, жахливо брудні. Ми дивилися один на одного і жували жуйку.

— Добре сьогодні, тепло, — сказав я.

— Снігу немає, це дуже добре, — задумливо сказав він.

— А чим же тобі сніг заважав?

— Ну ти даєш, під снігом же нічого не видно, — зауважив хлопець.

Малюк засунув руки в кишені, подивився на мене і сказав:

— Піду я, скоро темніти вже почне, а я майже нічого не знайшов, спасибі за жуйку, — він розвернувся і, дивлячись в землю, пішов по алеї.

Я не можу сказати точно, що ж саме змусило мене окликнути його, напевно якась доросла пошана до розсудливого хлопчика.

— А що ж ти шукаєш?

Він зупинився і, трохи подумавши, запитав:

— Нікому не скажеш?

— Гм, ні, нікому. А що, це таємниця? — я здивовано підняв брови.

— Це мій секрет.

— Гаразд, умовив, чесне слово, не скажу, — посміхнувшись, вимовив я.

— Я шукаю монетки, тут на алеї їх іноді можна багато знайти, якщо знаєш, де шукати. Їх багато під лавами, я минулого року дуже багато тут знайшов.

— Монети? — перепитав я.

— Так, монети.

— І що, минулого літа ти їх теж тут шукав?

— Так, шукав, — обличчя хлопчика стало дуже серйозним.

— А сьогодні багато знайшов? — ради ціка-

МОНЕТКИ

вості запитав я.

— Зараз, — сказав він і поліз в кишеню штанів.

Маленька рука дістала з кишені клаптик паперу. Хлопець сів навпочіпки, розгорнув газету і поклав на асфальт. У газеті блищало декілька монет. Насупившись, брав монети з газети і складав в свою маленьку брудну долоню. При цьому його губи ворушилися, напевно він дуже старанно підраховував свої знахідки. Минуло декілька хвилин, я усміхаючись дивився на нього.

— Сорок вісім копійок, — сказав він, висипаючи монети в газету, і сховав у кишеню.

— Ого, так ти багач, — ще більше усміхаючись, сказав я.

— Ні-і-і, мало, поки мало, але за літо я тут багато знайду.

Я згадав свого сина, і себе: а хто не збирає на цукерки або іграшки гроші в дитинстві?

— На цукерки збираєш?

Хлопчак, насупившись, мовчав.

— А, напевно, на пістолет? — перепитав я.

Хлопець ще більше насупився і далі мовчав.

Я зрозумів, що своїм запитанням я перейшов якусь дозволу межу, я зрозумів, що торкнувся чогось дуже важливого, а може, і глибоко особистого в душі цього маленького чоловіка.

— Ну, добре, не ображайся, удачі тобі і побільше монет. Завтра ти будеш тут?

Хлопець, якимось дуже сумно подивився на мене і тихо сказав:

— Буду, я тут кожен день, якщо, звичайно, дощ не піде.

От так і почалося моє знайомство, а надалі і дружба з Іллюшею (він сам себе так називав). Щодня я приходив на алею і сідав на лавку. Ілля приходив майже завжди в один і той же час, я питав його, як улов? Він сідав навпочіпки, розгортав газету і з великою старанністю перераховував свої монети. Жодного разу там не було більше рубля.

Через декілька днів після першої зустрічі я запропонував йому:

— Іллюша, у мене тут завалюлося кілька монет, може, візьмеш їх в свою лекцію?

Малюк надовго задумався і сказав:

— Ні, так просто не можна, мені мама казала, що за гроші завжди треба щось давати. Скільки у тебе копійок?

Я перерахував на долоні мідяки.

— Рівно 45 копійок, — з удаваною пошмішкою сказав я.

— Я зараз, — і малий сховався в найближчих кущах.

Через кілька хвилин він повернувся.

— На, це я тобі за монети даю, — сказав хлопчак і простягнув до мене долоньку.

На дитячій долоньці лежав огризок червоного олівця, обгортка від цукерки і шматок зеленого скла від пляшки.

Так ми уклали нашу першу угоду.

Щодня я приносив йому дрібняки, а йшов з повними кишенями його скарбів: кришок від пива, скріпок, поламаних запальничок, олівців, маленьких машинок і солдатиків. Вчора я взагалі пішов казково «багатий»: за 50 копійок я отримав пластмасового солдатика без руки. Я намагався відмовитися від такого несправедливого обміну, але малюк був міцний в своєму рішенні як залізобетон.

Але одного дня малюк відмовився від обміну, і як я його не умовляв, він був непохитний.

І наступного дня відмовився.

Декілька днів я намагався зрозуміти чому він більше не хоче брати у мене монет? Незабаром я зрозумів: він продав мені все своє нехитре багатство і йому нічого було дати мені натомість за мої монети.

Віршики для дітей

4 грн.

Стук серденька

4 грн.

Вірші для малечі

4 грн.

Найкращий друг

4 грн.

Свято Воскресіння

4 грн.

Скарбничка

Купіть п'ять збірок віршиків та отримайте розмальовку в подарунок!

Ці книги та іншу християнську літературу

ви можете замовити за адресою:

79008, м. Львів, а/с 890,

або за телефоном: 8-(0322)-76-95-97.

БЕЗКОШТОВНО НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ!

2,5 грн.

Я пішов на хитрість. Я приходив трохи раніше і тихенько кидав під лавки по декілька монет. Хлопчик приходив на алею і знаходив мої монети. Збирав їх, сідав біля моїх ніг навпочіпки і з серйозним виглядом перераховував.

Я до нього звик, я полюбив цього мужика. Я закохався в його розсудливість, самостійність і наполегливість у пошуках монет. Але з кожним днем, мене все більше і більше мучило питання: для чого він другий рік збирає монети?

Відповіді на нього у мене не було.

Майже щодня я приносив йому цукерки і жуйки. Іллюша з радістю їх лопає.

І ще, я помітив, що він дуже рідко усміхається.

Через тиждень хлопець не прийшов на алею. Не прийшов і наступного дня, і весь наступний тиждень не приходив. Ніколи не думав, що так переживатиму і чекатиму його.

Вчора я прийшов на ту саму алею в надії побачити Іллюшу.

Коли ж побачив його, серце мало не вилетіло з грудей. Він сидів на лавці і дивився на асфальт.

— Здоров, Ілюшо, — сказав я, усміхаючись на всі зуби. — Ти чого це не приходив? Дощу не було, монет під лавками лежить, мабуть, багатежно, а ти байдикуєш.

— Я не встиг, монети мені більше не потрібні, — відказав він дуже тихо.

Я сів на лавку біля нього.

— Ти чого це, брате, сумуєш, що значить «не встиг», що значить «не потрібні», ти це кинь. Викладай-но, що там у тебе, а я ось тобі приніс, — і протягнув йому долоню з монетами.

Хлопець подивився на руку і тихо сказав:

— Мені не потрібні більше монети.

Я ніколи не міг подумати, що шестирічна дитина може говорити з такою гіркотою і з такою безнадією в голосі.

— Іллюшо, так що трапилося? — запитав я і обійняв його за плечі. — Навіщо тобі, взагалі, потрібні були ці монети?

— Для татка я збирав монети, для татка, — і з очей малюка потекли сльози, дитячі сльози.

У роті в мене все пересохло, я сидів і не міг вимовити ні слова.

— А навіщо вони татові? — мій голос зрадницьки зірвався.

Хлопець сидів з опущеною головою, і я бачив, як на коліна падали сльози.

— Тітка Віра казала, що наш татко багато п'є горілки, а мама сказала, що татка можна вилікувати, він хворий, але це коштує дуже дорого, треба дуже багато грошей, ось я і збирав для нього. У мене вже було дуже багато монет, але я не встиг, — сльози потекли по його щоках струмком.

Я обійняв його і притиснув до себе.

Ілля заплакав на весь голос.

Я притискував його до себе, гладив по голові і навіть не знав, що сказати.

— Татка більше немає, він помер, він дуже хороший, він найкращий татко в світі, а я не встиг, — малюк ридав.

Такого шоку я не переживав ніколи в житті. У мене також струмками текли сльози.

Хлопець різко вирвався, подивився на мене заплаканими очима і сказав:

— Спасибі тобі за монети, ти мій друг, — розвернувся і, витираючи сльози, побіг по алеї.

Я мовчки спостерігав, як він біжить, плакав і дивився услід цьому маленькому чоловіку, якому життя підсувало таке випробування на самому початку його шляху і розумів, що не зможу йому допомогти ніколи.

Більше я на алеї його не бачив. Кожного дня протягом місяця я приходив на наше місце, але його не було.

Тепер приходжу набагато рідше, але ще жодного разу його не бачив, справжнього чоловіка Іллюшу, шести років від народження.

Дотепер я кидаю монети під лавку, адже я його друг, нехай знає, що я поряд.

*Олександр Андрущенко,
м. Київ*

Електронна газета «Захід-Схід»

«Я йшов грабувати — а знайшов життя»

Я народився в 1962 році у Дніпропетровську. Там і жив. Увірував у 32-річному віці. До цього більше 10 років уживав наркотики. Неодноразово сидів у в'язниці. Тільки попадав в тюрму, відразу думав, що от вийду і розпочну нове життя. Але я повертався — і все починалося по-старому.

Я одружився, але це не сприяло моему новому життю. Дружина знала, що я наркоман, але сподівалася, що покину наркотики. Вона не розуміла, що це зробити неможливо, звільнити від наркотику може лише Бог. Я тоді Бога не знав і продовжував деградувати, уже не зупиняючись ні перед якими нормами моралі. Народилася дочка, але й це не сприяло моїй зміні до кращого. Я не був ні батьком, ні чоловіком, я не міг нічого дати доброму дружині й дитині. Ми змушені були розлучитися.

Одного разу я пішов на справу: пограбувати квартиру одного комерсанта, але не зміг відкрити другий замок в тій квартирі, тому вирішив прийти наступної ночі. Повертаючись додому, я побачив намет місії «Христос є відповідь». Мені робити було нічого, я причепився до чергового і став з ним розмовляти. Мене не прогнали серед ночі, а запросили в намет, смачно нагодували, запросили наступного вечора відвідати служіння. Я спланував на наступний вечір

зробити так: зайду в той намет, посиджу кілька годин, доки не настане ніч, і піду відкривати другий замок. Але я так і не дійшов до цієї квартири, тому що в той вечір Бог змінив моє життя! Я слухав проповідь — і Слово Боже торкнулося мого серця, я щиро покаявся. Я не хотів нікуди йти з того намету, бо мені нікуди було йти, і я боявся, що вийшовши відтіля, на мене знову навалиться все старе. Мій досвід наркомана говорив, що ранком мене буде «кумарити». Але нічого такого не сталося, я думав, що до вечора в мене точно буде ломка. Але і ввечері нічого не трапилося. Свідчу перед Богом і людьми, що з моменту покаяння я сплю нормально, як дитина. Мені колишні друзки говорили, що диявол уміє чекати, і я все одно знову повернуся до старого. Але я говорив, що я хоч і слабкий, але зі мною Ісус Хрис-

тос, а Він сильний мені допомогти.

На той момент я ненавидів гріх, це допомогло мені одержати повне звільнення від гріха, від наркотику. Не отримують спасіння (зцілення своєї душі) ті, хто ненавидять проблеми, але люблять гріх.

Я так і залишився в місії «Христос є відповідь» і став у ній трудитися євангелістом. Тривалий час я був один, хоч свідчив дружині про Христа. Вона довго не приймала мого свідчення, я продовжував за неї молитися, не квапив її в прийнятті рішення. І от, нарешті, моя сім'я відновилася, дружина і дочка тепер живуть зі мною. Це теж свідчення Божої слави!

Поки що ми живемо і трудимося в Лубнах, де я був з місією «Христос є відповідь». Я в усьому покладаюся лише на Бога, вірю, що Він далі влаштує і направить наше сімейне життя.

*Олексій
ЛІТОВЧЕНКО,
Полтавщина*

ХРЕСТ СТАРИЙ

Ейден
ТОЗЕР

Без будь-якого попередження і найчастіше непомітно прийшов у широкі євангельські кола сучасності новий хрест. Він дуже схожий на старий хрест, але відрізняється від нього. Ця подоба поверхнева, а відмінності — фундаментальні.

З цього нового хреста починається філософія християнського життя, а з неї витікають нові методи благовістя — новий вигляд зібрань і новий тип проповіді. Ця нова проповідь Євангелії користується тією ж мовою, що й стара, але зміст її відрізняється, та й акцент ставиться не на тому, що раніше.

Старий хрест не укладав угод зі світом. Для гордовитої Адамової плоті він означав кінець шляху. Він втілював у життя вирок, винесений Синайським законом.

Новий хрест не протистоїть роду людському; він зазвичай — добрий приятель йому і, будучи правильно сприйнятим, служить джерелом океану чистих та добрих веселощів і невинних насолод. Він залишає Адаму право безперешкодно існувати; він продовжує жити ради власної втіхи, тільки те-

пер він отримує задоволення від співу хором і перегляду релігійних фільмів, а не від непристойних пісень і випивки. Наголос, як і раніше, робиться на отриманні задоволення, хоча розваги тепер більш високоморального, якщо не інтелектуального рівня.

Новий хрест запроваджує новий, зовсім інший підхід до благовістя. Проповідник Євангелії не вимагає тепер відречення від старого життя, щоб мати можливість отримати нове. Він проповідує не відмінності, а схожість. Він прагне вклинитися в інтереси публіки, показуючи, що християнство не висуває неприємних вимог; воно швидше пропонує те ж, що й світ, тільки на більш високому рівні. Чого б не забажав світ, який втратив розум від гріха, йому одразу ж досить вміло показують, що це саме те, що пропонує Євангелія, тільки релігійний продукт кращий.

Новий хрест не знищує грішника, він його переорієнтовує. Він пристосовує його до більш чистого і приємного способу життя і оберігає його самоповагу. Самовпевненому він каже: «Прийди і заяви про

себе ради Христа». Егоцентристу: «Прийди і хвались у Господі!» Тому, хто шукає гострих відчуттів: «Прийди і насолодись захоплюючим християнським спілкуванням!» Благовістя відхиляється у напрямку сучасної моди, щоб стати прийнятним для громадськості.

Старий хрест — символ смерті. Він означає різкий насильницький кінець людського існування. У часи Рима людина, яка брала свій хрест і вирушала в дорогу, зараня прощалася зі своїми друзями. Вона ніколи не поверталася назад. Вона йшла до свого кінця. Хрест не допускав компромісів, він нічого не пом'якшував і ні від чого не утримувався; він позбавляв людину життя повністю... для її ж блага. Він не намагався бути дипломатичним зі своєю жертвою. Він уражав жорстоко і безжально, і коли закінчував свою справу, людини більше не було.

Племені Адама було винесено смертний вирок. Його ні пом'якшити, ні відмінити. Бог не може схвалити жодного плоду гріха, яким невинним і привабливим він би не зда-

І НОВИЙ

вався для людських очей. Бог спасає людину, знищуючи її, а потім воскрешаючи для нового життя. Проповідь Євангелії, яка проводить паралелі між Божими та людськими шляхами, фальшива для Біблії і безжальна для душ своїх слухачів. Віра Христова не йде паралельно світу, а вперек йому.

Приходячи до Христа, ми не піднімаємо своє старе життя на більш високий рівень; ми залишаємо його на хресті. Пшеничне зерно має впасти в землю і померти. Ми, проповідники Євангелії, не повинні розглядати себе як агентів зі зв'язків з громадськістю, посланих встановити доброзичливі стосунки між Христом і світом. Ми не повинні уявляти, що послані з дорученням зробити Христа прийнятним для великого бізнесу, преси, світу спорту чи сучасної освіти. Ми не дипломати, а пророки, і наше послання пропонує не компроміс, а ультиматум. Бог пропонує життя, але не удосконалене старе життя. Запропоноване Ним життя — це життя, яке витікає зі смерті. Воно завжди перебуває по ту сторону хреста. Кожен, хто хоче мати його, мусить пройти під перекладаиною. Він має відректися від себе і погодитися зі справедливим Божим вироком.

Що це означає для окремої особистості, осудженої людини, яка хотіла б отримати життя в Ісусі Христі? Як можна перетворити це богослов'я в життя? Просто людина мусить покаятися і вірити. Вона повинна відректися від своїх гріхів і рухатися далі, до відречення від самого себе. Нехай вона нічого не покриває, нічого не захищає, нічого не виправдовує. Хай не намагається домовитися з Господом, але

схилить свою голову під удар суворого Божого невдоволення і визнає себе гідною смерті. Нехай, зробивши це, людина з простодушною вірою пильно вдивиться у воскреслого Спасителя, і від Нього прийде життя, відродження, очищення і сила.

Хрест, який поклав кінець земному життю Ісуса, тепер кладе кінець грішнику; і могутність, що воскресила Христа з мертвих, тепер воскрешає його до нового життя з Христом.

Дозвольте сказати кожному, хто може заперечити це чи

вважає це лише обмеженим поглядом на істину, що Бог скріплює це послання печаттю Свого схвалення з часів Павла і донині. Виражене саме цими чи іншими словами, воно було сенсом всіх проповідей, які несли у світ життя протягом століть. Містики, реформатори, діячі Відродження ставили на цьому свій наголос, а знамення, чудеса й потужна дія Святого Духа свідчили про Боже схвалення.

То чи сміємо ми, спадкоємці такої могутності, спотворювати істину? Чи сміємо ми своїми тупими олівцями підчищати лінії на плані чи спотворювати картину, явлену нам на Горі? Збережи, Боже! Проповідуймо ж старий хрест, і ми відчуємо колишню могутність.

ЮНІСЕФ називає тривожним стан молоді в Україні

Діти й підлітки в Україні щораз раніше долучаються до алкоголю та наркотиків, а також починають статеве життя у все більш ранньому віці. Про це свідчать результати опитування серед українських школярів та студентів молодших курсів, оприлюднені Дитячим фондом ООН (ЮНІСЕФ).

Соціологічне опитування серед 6,5 тис дітей та юнаків у 335 навчальних закладах по всій Україні провів Український інститут соціальних досліджень ім.Олександра Яременка.

Результати дослідження серйозно насторожують. Джеремі Гартлі: «Результати дослідження, відверто кажучи, дуже тривожні. Вони показують, що діти вживають алкоголь, наркотики та починають статеве життя в дуже юному віці. Вік, з якого діти починають вживати алкоголь та курити, знижується, водночас кількість дівчат, які долучаються до цього, продовжує зростати».

Міцний алкоголь почали вживати 11-річні дівчата, чого раніше не було. Чимало пива юні українці випивали й раніше, проте за минулі роки, як показало дослідження, вже половина усіх 15-річних хлопців та 30% дівчат щотижнево вживали цей хмільний напій.

— Досить часто вживання алкоголю провокує й до ранніх статевих зносин, — розповідає голова правління Українського інституту соціальних

досліджень Ольга Балакірева: «Серед десятикласників вже 20% учнів мають досвід статевого життя. Відбувається суттєве збільшення цих показників серед студентів, учнів ПТУ і ВНЗ. Тривожним є те, що кожний третій контакт відбувається з використанням алкоголю».

Подібні невтішні статистичні дані стосуються й куріння та вживання українською молоддю наркотиків. У зв'язку з подальшим поширенням в Україні епідемії ВІЛ/СНІДу соціологи проаналізували знання учнівської молоді в цій сфері, і виявилось, що третина підлітків не знає шляхів передачі ВІЛ-інфекції. Результати дослідження також показують, що серед дітей і юнаків почастишали випадки образ і насилля, вони ненормально харчуються, мало рухаються і натомість дуже багато часу проводять перед екранами телевізорів і комп'ютерів. А разом з батьками юні українці переважно хіба

що їдять або дивляться телебачення.

Ефективна державна політика у цій сфері, системність у її виконанні та наголос на профілактиці могли б суттєво покращити ситуацію в країні, — вважають фахівці. Проте, як каже головний нарколог МОЗ України Анатолій Вієвський, саме цього й бракує: «Ми не маємо політики. В нас є окремі розрізнені дії. Дуже часто вони суперечать одна одній. У цій ситуації, безумовно, квітнуть алкогольні і наркотичні проблеми, бо вони розвиваються так, як їм хочеться, а не так, як хотілося б суспільству».

На думку спеціалістів, невелику роль в пропаганді здорового способу життя серед молоді могли б відіграти й відомі особистості, якими юнаки захоплюються і на яких рівняються. Проте кумири української молоді, хоч і продовжують завойовувати її прихильність своїми перемогами на боксерських рингах й футбольних полях, але водночас і далі рекламують алкоголь...

*Любомир Крупницький,
Bi-Bi-Ci, Київ*

Церква не може стояти осторонь проблем суспільства, у якому вона живе. Тому такий стан молоді в Україні є тривожним сигналом і для віруючих. Про роботу в цьому напрямку розповідає завідувач відділу освіти місії «Голос надії» Євген Абрамович.

— Усе почалося з того часу, коли ми з настанням свободи проповіді Євангелії почали відвідувати колонію суворого режиму і проповідувати засудженим, то під час однієї з бесід

ув'язнений сказав: «Якби мені в дитинстві хтось розповів, що є Бог, я б не опинився тут і не змарнував би свого життя». І вже тоді я відчув, що ми винні перед дітьми, якщо не розпові-

даємо їм, що є Бог, що можна не змарнувати собі життя, а гідно прожити його з Богом. Коли я почав працювати у школах, то усвідомив, що варто працювати з дітьми, що вони можуть зрозуміти навіть досить серйозні теологічні теми, що вони дуже чутливі до того, де істина, а де неправда.

Ми починали з 21-ої школи міста Луцька. Згодом, об'єднавшись з іншими християнськими церквами, почали проводити спільну недільну школу. А потім у 1992 році отримали змогу легально проводити уроки Біблії у школах, оскільки отримали для цього дозвіл в управлінні освіти. У той час виникло безліч нових релігійних організацій, зокрема «Біле братство», і більшості церков заборонили діяльність у навчальних закладах. Ми ж, маючи цей дозвіл, могли далі працювати.

Спочатку люди дуже хотіли слухати Слово Боже, та згодом, коли вакуум безбожності заповнився Словом Божим, почали гостро поставати інші суспільні проблеми, які потребували вирішення. І ми почали шукати нові способи, як достукатися до дитячих сердець. Гострими в нашій країні є проблеми тютюнокуріння, пияцтва, наркоманії і СНІДу, тому ми, за підтримки благодійного фонду «Преображення», створеного церквою ЄХБ «Фіміам» м. Луцька, почали проводити в школах відповідні програми для того, щоб проінформувати дітей про небезпеку. Фонд «Преображення» створив документальні фільми, в яких піднімаються актуальні проблеми сучасності. Це фільми «Правда про СНІД», «Правда про куріння», «Правда про алкоголь», «Правда про наркотики». Окрім того, у нас є інші матеріали, які ми використовуємо у роботі.

Ця праця почалася так: представники фонду спочатку презентували свої матеріали в обласній держадміністрації, куди запросили директорів

шкіл й інших зацікавлених осіб. І адміністрація управління освіти зобов'язала директорів шкіл запрошувати працівників фонду для проведення відповідних заходів — виховних годин, місячників профілактики правопорушень. Ми зібралися на нараду, розподілили Луцьк на райони за місцем розміщення релігійних організацій. Нам доручили 17,18,22 і 23 школу, а також інтернати у Луцьку, Маяках та Ліпінах. Це було два роки тому. З того часу в кожній зі шкіл ми щотижня проводимо заняття з одним-двома класами. Ці заходи плануються заступниками директора з виховної роботи чи психологами. Вони ведуть їх тематичний облік, дають відгуки про нашу роботу. Таким чином 200-300 дітей щотижня ми охоплюємо такою працею. Окрім навчальних закладів міста, ми працюємо в сільських школах. Ми вже відвідали 18 шкіл Луцького району, були також в сусідніх селах Рівненської області. Намагаємося поширити свою діяльність на всю Волинську область, щоб у кожному регіоні була мобільна група, котра могла б виїжджати в сусідні школи і виконувати там відповідну роботу.

Вицезгадані фільми правдиво показують реалії життя і тому досить страшні. Це вражає дітей і змушує їх замислитися. Один зі школярів після перегляду фільму сказав: «То правда, що краще один раз побачити, ніж сто разів почути». У фільмах про СНІД та наркотики є кадри, де люди помирають буквально перед камерою. Це лякає і водночас змушує задумуватися. Ми ж у свою чергу говоримо про те, як уникнути цього, розповідаємо, як ставитися до свого життя та здоров'я з позиції здорового глузду, з позиції медицини й розповідаємо про те, що написано в Біблії щодо того чи іншого питання.

Тепер є дуже багато дітей, які не бачать сенсу свого жит-

тя. Одна дівчинка сказала, що закінчила б життя самогубством, якби не боялася, що після смерті потрапить у пекло. Ніщо інше, окрім цього страху, не тримає її на землі. Таким дітям ми розповідаємо, що життя — це не тільки те, що показують по телебаченню. Є інше життя — духовне. Ми радимо їм шукати Бога, відвідувати церкви, щоб зрештою визначитися зі своїм духовним життям — і це принесе повноту в усе життя і відкриє його сенс.

На заняттях присутні педагоги, адміністрація школи. Наші матеріали часто торкаються самих педагогів, особливо фільм про аборти. Деякі з них навіть казали: «Не можу дивитися на це, бо це було в моєму житті». Та й учні досить по-різному реагують на цей фільм. Дівчатка, які ведуть моральний спосіб життя, кажуть: «Правильно, треба таке показувати», а ті, які більш розгульно живуть, кажуть: «А чого так відверто?»

Одна з заступників директора розповіла нам, що коли вона говорила на подібну тему зі школярками, одна з них запитала: «А що робити, коли хочеться?» Та коли про це завели мову вже після перегляду фільму, ця ж дівчина відповіла: «Вже мені більше не хочеться».

Нині у нас дуже багато перспектив щодо цієї праці. І ми бачимо її результати. Діти замислюються над життям, деякі навіть просять наші відеоматеріали, щоб показати їх вдома, батькам чи рідним. Окрім того, ми показуємо цим дітям істинний шлях до щастя, говорячи їм, що щасливе життя молодій людині будується на трьох основах: здоров'ї, знаннях та вірі. Тобто все ж таки ми приводимо дітей до позитивного висновку, що повноцінно, глибоко, змістовно жити можна лише з Богом.

*Розмовляла
Ольга Міцевська*

«Ти кликав Мене?»

«А коли той наблизивсь до Нього, то Він запитав його: «Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі?» А той відповів: «Господи, нехай стану видючим!» Ісус же до нього сказав: «Стань видючий! Твоя віра спасла тебе!» І зараз видючим той став, і пішов вслід за Ним, прославляючи Бога»

(Євангелія від Луки, 18:41-43).

Я виростав у християнській сім'ї, батьки з дитинства мені прищеплювали християнські цінності, але в 16-літньому віці я залишив батьківську домівку, пішов на роботу і погано відійшов від віри в Бога. Захопився спортом, зокрема — східними єдиноборствами. В армії освоїв професію військового медика. Це був час воєнничого атеїзму, і, звичайно, про Бога ніхто не проповідував, і я усе рідше згадував про Нього. Коли ж відвідував батьків, то вони мені говорили, що я повинен звернутися до Бога. Я слухав їх тільки з поваги.

Батько занедужав раком шлунка. Він згасав на очах. Я, маючи пізнання в медицині, нічим йому допомогти не міг. Не я, а він утішав мене і говорив, що має надію на життя вічне. Я ж тоді не вірив його словам і не мав такої надії. Передчуваючи свій відхід, він попросив мене поїхати на служіння в церкву Миколаєва і передати письмове прохання служителю тамтешньої церкви, коли той буде молитися про потреби віруючих. Я не зміг відмовити вмираючому батьку і змушений був поїхати туди. Я просидів усе зібран-

ня, і мені здавалося, що всі слова проповіді спрямовані саме до мене. Наприкінці служіння я віддав записку, пастор прочитав і запитав, хто передав записку. Я встав. Він уточнив, у чому хвороба, коли ж я пояснив, то він узяв з собою ще декількох братів і разом зі мною поїхали до батька. Там вони молилися за хворого, голос батька був ледь чутний. Я тоді, отруений радянською ідеологією, стояв осторонь і думав: «Яким гіпнозом вони володіють?» І коли вони піднесли голос молитви, я мовби прозрів, змінив думку і погодився, що це не гіпноз, це дійсно присутність надприродної сили. Я закрити очі і подумав: «Господи, якщо це Ти і це Твоя присутність, я теж хочу відчувати Тебе!» І в ту ж мить зі мною відбулося щось велике і чудове. Я раптом почув шум мовби від сильного вітру, здавалося, шибки на вікнах випадуть, але коли відкрив очі, то навіть фіранки не ворушилися. Я відчув Бога і почув ніжний голос, повний любові: «Ти кликав Мене? Що ти бажаєш?» Моя внутрішність тріпотіла, я сумнівався, чи це справді Бог, а не моя уява, викликана переживаннями останніх днів. Я не молився вголос, а лише подумав: «Господи, якщо це Ти, нехай тато встане і підійде до мене». Він уже два місяці майже нічого не міг їсти, лежав на ліжку цілком знесилений. У ту ж мить батько встав, пройшов поміж братів, що молилися, поклав на мене руки і став благословляти... Я вже не міг бути байдужим, а став також молитися і благословляти Бога.

Господь зцілив мого батька, він ще якийсь час жив зі мною і наставляв, як треба служити Богові: «Синку, мені не шкода йти з землі, тому що мені Бог уже відкрив, куди я йду. Там так прекрасно! Я б хотів, щоб усі ви повірили Богові і служили Йому». Я розумів, що служіння Богові не повинно мати поверхневий характер. Я читав Біблію, міркував і в одну з неділь прийшов на богослужіння в церкву і покавсяся, обіцяючи служити Господу. Мені тоді було майже 30 років.

Господь також зцілив і мене. Я довго працював з отрутою і не звертав уваги на легке нездужання, за звичкою робив фіззарядку. Вважав, що завдяки медичним знанням можу зберігати себе в належній фізичній формі. Але все-таки змушений був звернутися в лікарню. Мене покладали в онкологічний диспансер. Лікарі мене обстежили і стали між собою перемовлятися, вважаючи, що я не розумію їхньої термінології. Але я зрозумів їхню мову і поставив запитання: скільки мені залишилося? Ті змушені були признатися, що вони не боги і допомогти нічим не можуть. «Уже занадто пізно». Я все зрозумів. Прийшовши додому, схилив коліна і зі слізьми став молитися. У мене тоді вже було двоє малолітніх дітей. Я просив більше про дітей. І раптом знову почув внутрішній голос, що сказав мені, що ця хвороба не до смерті, а до слави Божої.

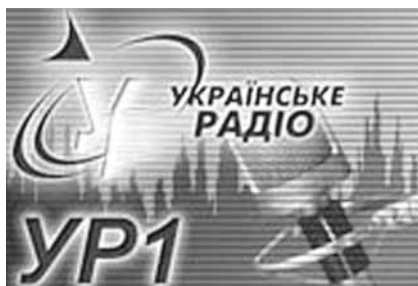
Минув час, поліпшення не було, хвороба прогресувала. Я почув про служіння в церкві с. Маяки, Одеської області, це був 1989 рік. Там багато віру-

ючих отримали зцілення від Бога. Мене привезли туди. Перебуваючи в служінні, я молився, але не переживав зцілення, і подумав, що, напевно, Бог мене хоче забрати до Себе. І я став дякувати Богу за хворобу (раніше я ніколи такого не робив). І раптом пережив надзвичайну присутність Божу, подібну до тієї, що пережив перший раз на молитві біля одра вмираючого батька.

Я внутрішньо пережив зцілення. Я радів цьому і додому вже їхав цілком здоровим. Ті ж лікарі, що обстежували мене не раніше, знову обстежили мене і визнали, що ця справа не рук людських. Слава Богові!

Я став скрізь проповідувати про живого Бога, що відповідає на молитви, що зціляє хвороби, що виходить назустріч людям. Кожний, хто щиро звертається до Бога, отримує відповідь від Нього. Декілька років я тільки говорив, і ніхто в нашому селі не хотів прийняти мого свідчення. Тільки через п'ять років покавсяся мій друг, ми стали проповідувати разом, але ніхто так і не кавсяся. Тоді ми стали з ним удвох просто молитися, і Господь став приводити людей до віри і покаяння. Тепер у нашому селі сформувалася церква з 26 членів. Мене рукопоклали на пасторське служіння. І я бажаю до кінця земного життя свідчити всім про Господа Ісуса Христа, про силу Духа Святого, про чудеса Божі в моєму житті і житті моїх братів і сестер по вірі.

Михайло РЯБОКОНЬ,
Миколаївська область

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіо програму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

* * *

Що в імені мені Твоїм
Таке, до сутності, знайоме?
Приймає небо всі жалі,
Коли земна надходить втома.

Що в імені мені Твоїм
Таке далеке й недосяжне?
Любов, розп'ята за гріх,
І хрест, що поміж нами ляже.

Що в імені мені Твоїм
Бентежить душу і сумління?
Це те, що сяє день при дні
Життєва іскорка нетлінна.

Що в імені мені Твоїм
Ніколи іншим вже не буде?
Твої обітниці святі,
Твоє земне служіння людям.

Що в імені мені Твоїм
Для мене стало найдорожчим?
Краплини крові золоті
І крихти хліба Твого, Боже.

Що в імені мені Твоїм
Земні не викрадуть пілати?
Це святість серця, що в житті
Ти зміг Своєї дитині дати.

Що в імені мені Твоїм
Є спільного для нас з Тобою?
Це правді вірити святій,
Це йти дорогою одною...

«Ви – сіль землі»

Біжить сльоза з очей солонувата,
Така швидка, рухлива, мов жива.
А в ній та сіль, якою приправляти
Повинні ми усі свої слова.

Ми — сіль землі. Життя тверда основа,
Що силу не втрачає крізь віки.
Без солі їжа, вибачте, — полова.
А коштує всього лиш копійки.

Сипуча безцінь – називають люди,
Що покриває дно морських глибин...
Але тоді, як чинять самосуди,
Її на рани сиплять без причин.

Не сіль їдуча недуги загоїть
І не ропу для зцілення дають.
Буває, досить і сльози одної,
Щоби вогненну погасити лютю.

А недовіра — зайва перешкода,
Та щоб її позбутись — щось роби.
Скажу на прикладі дружини Лота:
Є поміж нами соляні стовпи.

Як гостя зустрічають хлібом-сіллю,
Отак відразу нас Христос зустрів.
І люди кажуть: з другом тим спокійно,
З яким ти разом вже пуд солі з'їв.

Даремно не впадуть на прісну землю,
Як горошини, сльози сироти.
І плач вдови для Бога — не даремний:
Їх сльози радістю ще можуть прорости.

Дощами сліз кропять усе, що сохне:
Добро, любов, повагу, співчуття.
Хай не міліє джерело духовне,
В якому витоків духовності злиття.

Як сіль, у серці кам'яніє злоба —
Та не давайте місця камінцям!
І не лягайте сіллю у суглобах,
Бо буде важко на колінах вам.

Свіча

Погасла свічка, ще не догорівши,
Немовби зірка, що летіла до землі...
Немає світла і тепла немає більше,
Лише сліди від воску на столі.

Свічу ще можна запалити знову,
Вона завжди самопожертвою живе...
Гойднеться тінь, закінчиться розмова
І почуття народиться нове.

Вечірнє небо, все зірками вкрите,
Також породжує негаснучу любов.
Чи можна зірку ще раз засвітити?
Чи можна в височінь підняти знов?!

Щасливий той, хто не зриває зорі,
А в небесах засвічує нові,
Хто може сльози воскові, прозорі
Перетворити на вогні живі.

Поетична сторінка

Хай вогник віри в душах не згасає,
Хай камінь серця тане, наче віск.
Зоря надії десь за небокраєм
Своє проміння посилає скрізь.

Теплом від свічки руки зігрівають,
Вночі по зорях визначають шлях.
А Боже світло тих оберігає,
Хто віродив любов в своїх серцях.

* * *

Любов — не свято у календарі,
Це будні з чергуванням дня і ночі.
Любити — значить бачити вгорі
У світлі сонця дивний образ Отчий.

Любов — це не проспівані пісні
І не слова, написані для когось.
Любити — значить чути уві сні
Безмовної природи тихий голос.

Любов ніколи не засипле сніг,
Не змиє дощ і не розвіє вітер.
Любов не може бути там, де гріх!
Любов — це більше, аніж кілька літер.

Любов — це не написані листи
І не вогні рясного зорепаду.
Любов — це Богу сказане: прости,
Прости мені, що не любив прощати.

Любов — це не миттєві почуття,
Які у серці спалахнути можуть.
Любити — значить вірити в життя,
Яке дає людині слово Боже.

Любов'ю сповідь не назвеш одну
І не дають любові перші сльози.
Любити — це віддати без жалю
Себе до краплі на Господній розсуд.

Цінуймо час

Годинника з собою не беру,
Хай час пливе, не набирає ритму,
Нехай ніщо не сколихне молитву —
Я без регламенту із Богом говорю.

Хай легко і без відліку часу —
Не щосекундно і не щохвилино —
До Божого престолу тихо лине
Все те, що з серця глибини несучу.

Незмінним є небесний циферблат
І зовсім на земне життя не схожий:
Велика стрілочка — то слово Боже,
Маленька — я, що тікає у такт.

Нас підганяє крадькома життя,
Ми вже навчилися жити в ногу з часом,
Суспільства пульс знаходимо відразу,
А Божого — нема серцебиття.

Ми поспішаємо, куди не подивись,
Випереджаючи всі задуми Господні,
А те, що треба виконати сьогодні,
На завтра відкладаєм, на колись.

Невпинно, точно і без вороття
Проходить час нестримно крок за кроком.
З собою захопив він ненароком
Усе на світі... і саме життя.

До часу, як-то кажуть, до пори,
Ще до якоїсь пізньої години
Ми будем жити за схемою рутини,
Аж поки все не зміниться згори.

Вже благодать не вернеться тоді,
Роки свободи більше не настануть,
Безпечні дні також у пам'ять кануть —
Минеться все, як хвиля на воді.

Сьогодні ще достатньо є часу
Для повноцінного служіння Богу.
Хай в кожному серці дзвони б'ють тривогу
За все життя хоча би по раз.

Історія церкви ХВЄ с. Білозірка

Вітаю Вас і працівників дорогого мені «Благовісника» любов'ю нашого Господа Ісуса Христа. Тішуся з того, що назва журналу «Благовісник» народилася після спільної молитви його перших членів редколегії — Сергія Рачинця, Лілії Босович та Вашого найменшого брата в Господі Ростислава Білосевича ще напочатку 1992 року в Львові. У цьому ж році вийшов перший номер журналу, який я зберігаю як дорогоцінну реліквію. Так сталося, що я мусив відійти від праці у «Благовіснику». А до того, в 1995 році, був призначений президентом християнської місії «Гедеон» у Львові, а пізніше по всій Україні. Цьому служінню я віддаю весь свій час та сили.

Після багаторічної перерви посилаю допис до «Благовісника». Інформація стосується історії заснування церкви християн віри євангельської в моєму рідному селі Білозірка Лановецького району Тернопільської області. Думаю, що будь-яка біла пляма в історії Церкви Христової має бути заповненою достовірною інформацією. Це наша історія, багата, цікава та благословенна.

85 років минуло з того часу, коли в своє рідне село **БІЛОЗІРКА** Лановецького району (Кременецький повіт за тодішнім адміністративним поділом), що на Тернопільщині, з Війська Польського повернувся Микола Антонович **БІЛОСЕВИЧ** (1923 рік). На той час йому виповнилося лише 23 роки. Найближча родина юнака — мати, чотири брати і сестра (які зростали без батька), — відразу помітили в ньому дуже багато змін. Про це свідчили також його колишні друзі та односельці. Йшлося не так про зовнішні зміни, хоч і вони впадали у вічі — його зібраність, мужність, практичність тощо, але, насамперед, про зміну його внутрішнього світу. Нові риси характеру проявлялися в його любові до родини та своїх ближніх, до всіх, з ким доводилося йому спілкуватися, у відповідальності за свої слова та вчинки, а найголовніше —

в його глибокій вірі в Бога та Сина Божого Ісуса Христа. Власне, ця віра зародилася в нього під час проходження служби у війську.

А сталося це так. Миколу, який незабаром мав демобілізуватися додому, за якусь провину посадили в карцер, в якому вже перебували польські жовніри — українці, які, уверувавши в Ісуса Христа, згідно своїх переконань відмовилися брати в руки зброю. Їх особисті свідчення, щира віра в Бога, любов до Нього та до людей були настільки яскравими та переконливими, і це так торкнулося його серця, що з карцеру Микола вийшов уже народженою згори людиною. Це були саме ті часи, коли вчення П'ятидесятниці про хрещення Духом Святим почало потужно поширюватися на Волині та в Галичині. Повернувшись у рідне село з Біблією в руках, Микола ні від кого не приховував, що він став спа-

сенною людиною. Доброю Новиною щедро ділився зі своїми рідними та односельцями, шукав послідовників Христа в інших селах. Утворився гурток дослідників Святого Письма. З проповіддю Слова Божого в село приїжджали відомі проповідники Михайло Вербіцький, Григорій Федішин, Йосип Черський, Григорій Голубицький та інші піонери п'ятидесятницького руху. Люди навертались до Бога цілими сім'ями, а першими з покаєнням до Нього прийшли рідні брати Миколи — Григорій та Михайло Білосевичі (згодом їх сестра і мати), а також родина Нагорних, Міліневських, Шептицьких, Філюків, Боднюків. Однак, водне хрещення новонавернених відбулося не в селі Білозірка, а в селі Огризківці в 1924 році, де одночасно в завіт Господа увійшло 80 душ з навколишніх сіл. Так утворилася Церква християн віри євангельської в селі Білозірка.

Це був час Божих відвідин багатьох сіл Волинського краю та Галичини, які перебували під владою тодішньої Польщі. Згідно рапорту православно місіонера Якова Сердюка в Тернопільську консисторію, поданому в 1925 році, село Білозірка зазначено серед інших сіл Кременецького повіту, в яких інтенсивний розвиток «штундизма», несе «опасность для православия» (Рощенюк Ф.С., «Євангельський рух на Тернопільщині». — Тернопіль, 1996. — С. 90). На жаль, є дуже скупі друковані відомості про цю церкву. Однак, мені вдалося здобути деякі відомості про початки євангельського руху в цьому селі із журналу «Євангельський голос» за 1937-39 роки та з вище згаданої книги Ф.С. Рощенюка. Дещо я пам'ятаю із розповідей свого батька

**У селі Огризківці в 1924 році
одночасно в завіт Господа увійшло 80 душ
з навколишніх сіл.**

Михайла Білосевича, 1904 р.н., який до 1952 року проживав у Білозірці, а після того у Львові, де проповідував і мав діяконське служіння у львівській церкві.

Отож, незважаючи на велике протистояння з боку православного духовенства і деяких фанатично налаштованих захисників «батьківської» віри, громада дітей Божих зростала, поповнюючись новими членами, в тому числі з новонавернених із найближчого до Білозірки села Шушківці. Наприкінці 1924 року за старшого невеликої Білозірської громади було обрано Максима Нагорного. За рекомендацією Йосипа Черського та Михайла Вербицького, він став місіонером-проповідником. На це служіння його рукопоکлав на з'їзді церков ХВС місіонер Г. Шмідт (Східно-європейська місія). Згодом М. Нагорного запрошують в Тернопіль, а пізніше його призначають проповідником у Підволочиському районі. У 30-х роках при церкві ХВС в селі утворилася недільна шкілька. Після Максима Нагорного керівником Білозірської громади дітей Божих був обраний його рідний брат Семен Нагорний. На фотографії, яка збереглася з 1937 року, разом з дітьми Недільної шкільки фігурують члени Білозірської громади ХВС Максим та Семен Нагорні, їх сестри Уляна, Наталія та батько Омелян, Микола, Григорій та Михайло Білосевичі, Павло Семенчук, Максим Боднюк, родина Івана Філюка та інші.

Оскільки село Білозірка в той час було розташоване в прикордонній зоні тодішнього польсько-радянського кордону, то було досить важко виробляти необхідні перепустки для бага-

тьох відомих проповідників, щоб потрапити в місцеву церкву ХВС. Якщо виникали питання про хрещення, спільні навчання чи курси, то відбувалися вони в селах, які не належали до прикордонної зони. Тому так мало знаходимо письмових згадок про сільські євангельські церкви прикордонної зони, в тому числі й про Білозірську церкву.

Цікаву інформацію подає журнал «Євангельський голос», № 7-8 за 1938 рік в замітці «Можна робити, тільки треба хотіти». Від 30 травня до 8 червня того ж 1938 року в селі Огризківці відбулися десятиденні курси для учителів недільних шкільок, гуртків молоді та місцевих проповідників. Далі цитую: «Перед курсами приходилось багато непокоїтись, бо майже завжди буває, що після курсів лишається пам'ятка — довг (борг — прим. ред.), бо не всі... можуть заплатити за своє утримання. Але на цей раз сталося інакше: нам ще всього залишилось. Але як? — В дуже простий спосіб. Завдяки Громадам дітей Божих в Огризкі-

вцях і в Печірні та бр. Білосевичові з Білозірки сталося це чудо. На 30 осіб курсантів нічого не купляли з продуктів... бо все... було поофіровано від згаданих Громад, крім цього, що спожили, багато ще лишилось. Також брат М. Білосевич поофірував смальцю, м'яса й торбу ковбаси, чого вже не лишали, а кожний дістав ще порцію на дорогу додому. То, що не спожили, порішено продати й гроші віддати на заложення фонду по організації «Неділ. Шкільки», а також і ті гроші, які курсанти не платили за своє утримання, віддано на згаданий фонд. При такій співпраці серце радується і Боже благословення спочиває на всіх... Хай цей добрий вчинок послужить прикладом і наукою для всіх дітей Божих, бо тільки через співпрацю наших співвизнавців ми зможемо ще багато послужити для поширення Царства Божого». Дописувач статті зробив дуже доречний висновок, який і в наші дні залишається дуже актуальним.

Думаю, що у вище приведеному тексті за літерою М.

Учні недільної школи та члени церкви села Білозірка.

правдоподібно сховане ім'я Миколи, а не Михайла Білосевича, мого батька, бо мій дядько Микола мав в Білозірці свою невелику власну масарню (ковбасний цех — прим. ред.), а мій батько лише допомагав йому вести в ній бізнес. Але й можливий інший варіант: дядько Микола організував передачу, а мій батько доставив ці м'ясопродукти для курсантів, бо, як пам'ятаю, він згадував, що був учасником цих курсів.

Не маю інформації, скільки членів нараховувала сільська громада дітей Божих в цей час, але з розповідей старших відомо, що вона збирала кошти на придбання земельної ділянки і побудови власного дому молитви. Однак, воєнна завірюха та прихід радянської влади не дали можливості здійснитися цим планам. Проте церква пережила німецьку окупацію і навіть в той час поповнилася новими членами.

Як тільки лінія фронту перетнула село в 1944 році, церква ХВС в цілому по Україні, так і сільська громада віруючих почала зазнавати значних втрат. Всіх братів, здатних до військової служби, мобілізували. Як правило, вони відмовлялися брати зброю в руки і їх направляли санітарами на передову. Звідти не повернулися живими брат Микола Білосевич та Семен Нагорний, керуючий Білозірської громади християн віри євангельської, талановитий християнський поет та дописувач до журналу «Євангельський голос». З цієї ж причини був засуджений та висланий на багаторічне заслання в Сухобезводну Горьківської області брат Павло Семенчук, родом із с. Шушківці. У воєнному лихолітті Господь зберіг життя брата Максима Нагорного та мого батька Михайла, якого з волі Божої було направлено не на фронт, а в запасний полк у глибокий тил, де він прослужив до 1947 року. Після повернення з війни брат Максим Нагор-

ний за сімейними обставинами змушений був виїхати в м. Тернопіль. Керуючим сільською громадою було призначено мого батька Михайла Білосевича. Зібрання відбувалися в хатах віруючих родин Омеляна Нагорного, Івана Міліневського (Пундика), Феодосії Білосевич (вдови Миколи Білосевича).

На початку 50-х років громада дуже змаліла, бо багато віруючих селян з різних причин повийжджали із села для роботи на новоствореному цукровому заводі в Ланівцях, а також з причини вербовки, одруження, навчання тощо. Деякі члени церкви за віком помирали. З від'їздом Михайла Білосевича у 1952 році до дітей у Львів невеликий залишок членів Білозірської громади було приєднано до Огризковоцької церкви. Сталося так, що згодом із всієї громади віруючих в селі залишилася лише одна сім'я старших за віком Миколи та Олександри Мазурів. В сусідньому селі Шушківцях проживала ще одна сім'я віруючих Сергія та Ганни Ваврійчуків. Згодом померла дружина брата Миколи і він залишився сам. Але Бог не залишив його і вогонь Святого Духа не згас цілком в цьому селі. В кінці 90-х років навернулося до Бога декілька жителів Білозірки та сусіднього села Шушківців. На початок 2001 року там вже нараховувалося 10 охрещених людей, які подали заяву на реєстрацію громади ХВС в селі Білозірка. З ініціативи брата Миколи Мазура, будівельника за професією, за допомогою Сергія Ваврійчука та його родини, і особливо Євгена Захарука із Лановець, який поєднував в собі професію архітектора і будівельника, прораба і шофера, закипіла робота на будові нового дому молитви. Для будови Микола Мазур люб'язно надав земельну ділянку в дуже зручному місці села, яка розташована поруч із шосейною дорогою. Матеріальну

і фізичну допомогу в будівництві подала Лановецька церква, зокрема родини Євгена і Ярослава Захаруків, а також значні кошти надійшли від віруючих земляків, які емігрували у США на початку 90-х років (Миколи і Анатолія Білосевичів, Ольги Лащівської (Білосевич), родини Максима Хом'яка, Шелестовських, Миколи Ільчишина, Петра Шаблістого з Канади та інших жертводавців, імена котрих знає Господь).

Будова тривала лише 18 місяців, і вже 17 листопада 2002 року відбулося відкриття та посвячення дому молитви. Служіння в цій невеличкій громаді на цей час веде проповідник Сергій Ваврійчук. Не забувають про це також «брати Гедеони» зі Львова, які кожного року зі своїм служінням навідують сільську громаду. З великої Своєї милості Господь Бог доручив мені почесну і відповідальну працю якраз в місії «Гедеон». Прошу й вас, дорогі читачі, згадувати у ваших молитвах село Білозірку, щоб Господь привів до пізнання Правди Божої ще багатьох сільських жителів, а місцева церква наповнилася спасеними людьми.

Ростислав БІЛОСЕВИЧ,
член національного правління
Асоціації «Гедеон» в
Україні,
директор її Карпатського
регіону

«Дім Біблії» почали будувати у Києві

Глава державного комітету України у справах національностей та релігій Олександр Саган 27 березня взяв участь в урочистій церемонії закладки першого каменя дому Українського біблійного товариства «Дім Біблії», який буде розташований у Києві, на вулиці Баумана, 18.

У своєму вітанні О.Саган сказав: «Глибоко символічно, що проголошення незалежності нашої держави і створення Українського біблійного товариства практично співпали у часі, що стало свідченням того, що розвиток незалежної України відбувається саме на тих духовних основах, які з часів Володимира були і є основою національної самобутності і стійкості українців».

Особливий наголос Глава Держкомрелігій зробив на тому, що діяльність Українського біблійного товариства є гідним прикладом конструктивної співпраці християнських церков і наочним свідченням того, що спільного між ними набагато більше, ніж того, що їх розділяє.

На засіданні правління Українського біблійного товариства, яке відбулося 28 березня під головуванням Президента УБТ Григорія Коменданта, одностайно затвердили нового Генерального секретаря Українського біблійного товариства. Ним став Олександр Бабійчук.

Учасники засідання також обговорили питання про перспективні плани діяльності УБТ, зокрема, продовження роботи над новим перекладом Біблії українською мовою, що буде здійснюватися під егідою УБТ, а також закінчення перекладу і видання книг Старого і Нового Заповіту за редакцією Рафаїла Туркочаняка.

prochurch.info

У Києві відбулася жіноча конференція християн віри євангельської

29 березня 2008р. відбулася жіноча конференція Київського міського об'єднання християн віри євангельської. Цього року гостей з інших церков люб'язно приймала церква, що на вул. Кар'єрній, 44. Гаслом конференції був вірш Біблії: «На Господа клади надію твою і Він зробить».

Понад 300 учасників конференції привітав пастор М.В. Каленик і запросив усіх до молитви за благословення конференції. Цього разу служив жінкам проповіддю старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, розкривши для присутніх біблійний зразок жінки. Завідувачка відділу жіночого служіння ЦХВЕУ

В.І. Деркач звернулася до сестер з запальною промовою, закликаючи їх бути вірними помічницями для своїх чоловіків та пасторів. Викладачка Київського біблійного інституту О. Малішук прочитала лекцію на тему: «Самотність: як її подолати?» Учасники конференції радо служили своїми талантами, надихаючи присутніх свідченнями, піснями та віршами. Приємним завершенням зустрічі був спільний обід, який дав змогу ще ближче познайомитися та обмінятися досвідом християнського життя та служіння жінкам з різних громад християн віри євангельської Києва.

У Києві відбулася регіональна молодіжна конференція

18 квітня в залі київської церкви християн віри євангельської «Філадельфія» відбулася регіональна молодіжна конференція ЦХВЕУ. Молоді християни віри євангельської з Сумської, Чернігівської, Черкаської та Київської областей прибули до столиці, щоб вчитися, як знайти своє місце і реалізувати себе в Бозі.

Пастор Юрій Кулакевич, розпочинаючи конференцію, закликав усіх присутніх до уважності словами із Біблії: «Сину мій, не забудь ти Моєї науки, і нехай мої заповіді стережуть твоє серце, бо примножать для тебе вони довготу твоїх днів, і років життя та спокою!» (Пр.3.1-2).

Руді Дюк (Німеччина), який був основним доповідачем конференції, вчив про важливість правильного розуміння свого часу та місця в Божому плані та цінність людини в Божих очах. «Основні потреби душі не повинні стати перешкодою для твого служіння Богу. Займи твою нішу в Бозі і насолоджуйся спільністю з Ним і Його сім'єю».

Християнський композитор і співак Олег Майовський, який долучився до конференції, співав, як завжди, про любов до Бога, ближнього та України. Його пісня «Ти найкращий в світі» стала хорошою ілюстрацією до семінару.

Пастор Едмунд Екслер (Форцхайм, Німеччина), який вже став добрим другом київської молоді, проповідував, як завжди, просто та надихаюче. Його проповідь на тему: «Хто має — той може дати» не залишила аудиторію байдужою. Молитва, якою він завершив свою проповідь, допомогла десяткам молодих людей поновити своє посвячення Господу Ісусу Христу.

«Вірю, що такі конференції, не тільки збудовують віру молоді, але й допомагають їм досягнути масштаби праці, яка є у Божому плані для молодого покоління Церкви Христової в Україні», — захоплено сказав пастор Богдан Левицький, завідувач відділу молодіжного служіння ЦХВЕУ.

Конференція ЦХВЕУ

26-28 березня 2008 року в місті Києві, у приміщенні Української євангельської теологічної семінарії, відбулася чергова звітна конференція Церкви християн віри євангельської України, девізом якої були слова: «Ви, хто пригадає Господа, не замовкніть...» У ній брали участь делегації служителів від кожного обласного об'єднання церков на чолі зі старшими пресвітерами, а також гості з дружніх євангельських Союзів, депутати Верховної Ради України, а також гості з-за кордону — з церков Норвегії, США, Румунії, Німеччини, Польщі.

Окрім сухих цифр, звітів, а також вирішення гострих та наболілих питань, на конференції можна було чути яскраві свідчення явлення Божої могутності, палкі проповіді, які стосувалися різних сфер життя та діяльності служителів Божих.

Перший день конференції розпочався о 19.00 урочистим богослужінням, під час якого учасників конференції вітав старший єпископ ЦХВЕУ України Михайло Паночко, упов-

новажені гості та виголосив проповідь єпископ церков ХВЕ Дніпропетровської області Михайло Мокієнко. Служіння супроводжувалося чудовим співом чоловічого хору Об'єднання церков ХВЕ Київської області та натхненними молитвами присутніх.

Наступного дня конференція продовжилася о 8.30 ранковим богослужінням, яке розпочав єпископ церков Чернівецької області Петро Карпов. Проповідували єпископ церков Запорізької області Василь Гедаревич та єпископ Союзу церков ХВЕ Румунії П.Тіпей. Служіння супроводжувалося співом гурту «Хвала» з Рівного та щирими молитвами. Ранкове засідання конференції розпочав єпископ церков Івано-Франківської області Юрій Веремій, який закликав присутніх до молитви. Протягом ранкового засідання присутні вислухали доповідь голови мандатної комісії єпископа церков ХВЕ Хмельницької області Миколи Пилип'юка, звіт старшого єпископа ЦХВЕУ Михайла Паночка, звіт про працю відділів союзу першого заступника голови

Союзу єпископа Миколи Синюка, звіт за фінанси скарбника ЦХВЕУ єпископа Івана Хрипти та звіт голови ревізійної комісії Володимира Прита. Після обговорення звітів і оцінки роботи керівництва Союзу до проповіді був запрошений служителів слов'янських церков Америки Степан Касянюк.

Денне засідання розпочав єпископ церков ХВЕ Херсонської області Олександр Бабійчук, а потім усі присутні стали учасниками семінарів, які провели Михайло Мокієнко («П'ятидесятницький рух: уроки минулого») та Анатолій Кліновський («Про сповідь»). Після цього єпископ Микола Пилип'юк вніс пропозиції щодо змін та доповнень до Статуту ВСЦХВЕ та щодо узгодження Статутів усіх об'єднань церков та місцевих церков братства і запропонував їх обговорити і прийняти на наступному з'їзді Союзу.

Третій день конференції також розпочався богослужінням, яке провів єпископ церков ХВЕ Рівненської області Віктор Боришкевич. На цьому служінні проповідували старші пресвітери Ростислав Ве-

лично (Луганська область) та Сергій Циганков (Харківська область), а славив Господа співом гурт «Сіон» з Дніпропетровської області.

Ранкове засідання конференції розпочав єпископ Микола Пилип'юк, а потім знову всі стали учасниками семінарів, які провели Василь Малик («Індивідуальний євангелізм») та Олександр Попчук

(«Критерії росту Церкви»). Після семінарів делегати виступили з пропозиціями, зауваженнями та звертали із запитаннями, на які давали відповідь уповноважені служителі Союзу. Закінчилася конференція проповіддю Миколи Синюка та щирою молитвою за благословення служителів, церков, України.

Варто додати, що крім офі-

ційних заходів, на конференції відбулася молитва за зцілення, яку провів відомий служитель з м. Костополя Березюк, були чудові спілкування служителів між собою, були фотографії і книги, що робило зустріч більш багатію і пам'ятною.

Василь Мартинюк

У Херсоні відбулася конференція працівників дитячого служіння

У час післяпасхальних вихідних з 1 до 4 травня в м. Херсоні, в приміщення Таврійського християнського інституту відбулася Всеукраїнська конференція дитячих служителів ЦХВСУ. На конференції були присутні понад 80 учасників, які представляли 20 областей України — інструктори недільних шкіл, відповідальні за дитяче служіння в областях та вчителі НШ.

Темою конференції були слова Святого Письма: «Щоб Божа людина була досконалою і до всякого доброго діла готова» (2 Тим.3:17). У святковому богослужінні з нагоди відкриття конференції взяли участь служителі церков із Херсонщини: зі словом привітання звернувся єпископ області Олександр Бабійчук, проповідували пастори церков, виступали учні недільної школи, працівники місії «Агапе». Урочистим співом привітали учасників хор та співочий гурт з церков м. Херсона.

Цікавими та корисними були лекції служителів з Одеської області: пастора Л.С. Вітюкова та П.М. Капіци. Професійним досвідом та успіхами ділились працівники дитячого служіння з різних областей України, провівши тематичні семінари — Л. Садолько, Н. Савчук, О. Свідерська, О. Говтвян, В. Кушнір.

Усі учасники мали чудовий час для спілкування, молитви та духовного збудування в прекрасному місці на березі Дніпра. Бог щедро благословив усіх присутніх. Учасники конференції мали змогу відвідати церкву в м. Херсоні та взяти участь в богослужінні.

Розвиток організації в християнських церквах

Семінар під такою назвою відбувся протягом 14-17 квітня 2008р. на базі Київського біблійного інституту. Учасниками семінару були єпископи, старші пресвітери та пастори церков християн віри євангельської України.

Руді Дюк — декан ІКУ (Інститут керівництва й управління), що вів семінар, навчав важливих для кожного пастора істин. Зокрема, він віддав багато часу для вивчення біблійної основи в розвитку організації та історичного аналізу. Для учасників семінару особливо актуальними були теми про розробку органіграм, складання бюджету та структуру комунікації.

Учасники семінару отримали знання для більш успішного служіння Церкві Ісуса Христа. «Для мене цей семінар був дуже вчасним. Бажаю, щоб ці принципи стали відомими для кожного пастора» — сказав старший пресвітер церков християн віри євангельської Закарпатської області В.І. Хрипта. А єпископ М.М. Пилип'юк (Хмельницька область) запропонував: «Однодушно висловлюємо побажання, щоб була сформована спеціальна група зі старших служителів, їх заступників та помічників, яка могла б детально пройти цей курс у повному обсязі».

Некролог

Святослав Васильович Бурлака

Святослав Васильович Бурлака народився 28 січня 1972 року у селі Недобоївці Хотинського району Чернівецької області. Виховувався у християнській сім'ї, в якій зростало шестеро дітей. Після закінчення школи прагнув трудитись для Бога, відвідував молодіжні зібрання, хорові співанки, літературні гуртки, де вивчали Слово Боже. Брав активну участь у поїздках з молоддю на євангелізаційні служіння в інші церкви. Риси лідерства проявлялись у нього ще з юності. Серед молоді Святослав відзначався веселою вдачею, дружелюбністю, вмінням підтримати й підбадьорити кожного, хто цього потребував.

У серпні 1992 року склав обітницю служити Господу через святе водне хрещення, ставши активним членом церкви, авторитетним серед мо-

лоді. У лютому 1994 року одружився з Тетяною Цибуляк, Господь благословив їхню сім'ю чотирма дітьми — трьома синами і донькою, наймолодшому з яких виповнилося лише шість років.

З 1997 до 2007 року брат Святослав виконував служіння завідуючого відділом молоді Чернівецького об'єднання церков ХВС. З 2000 до 2008 року виступав у ролі одного з організаторів всеукраїнських молодіжних фестивалів. У 2007 році був обраний на служіння завідуючого відділом християн-підприємців України.

У 2006 році Святослав став ініціатором створення і співзасновником телерадіокомпанії «РЕМА». Він мріяв про той час, коли передачі, підготовлені цією телерадіокомпанією вийдуть у ефір. Він дізнався про цю дату — 11 тра-

вня 2008 року, о 20.00 по УТ-1, але до цього дня не дожив...

Своїм життям Святослав Васильович Бурлака показав приклад цілеспрямованого служителя Божого, головною метою якого було розширення Царства Божого. Він виконував роботу не будь-як, а якнайкраще. Своєю працею розпалив вогонь благовістя в сотнях сердець. Як порядна людина, вірний сім'янин Святослав був справжнім письмом Христа, яке читали ті, які ще не пізнали Господа.

Анонс

Читайте в наступному номері:

Страх Божий

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

*Працівники журналу «Благовісник»
потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої
допомоги. Ми чекаємо на Ваші листи,
побажання, зауваження, матеріали,
які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!*

* * *

«Немає часу», — кажем, біжучи.
«І знов не встиг», — зітхаєм гірко.
Ще віск не скапав зі свічі,
А вже закінчена сторінка.

Не всім вдалось допомогти,
Не всіх ще встигли полюбити,
Не всі ще скарби віднайшли,
Ми ще не встигли просто жити.

Не все зробили так, як слід.
Не всі зірвали в полі квіти.
Ще ніби вгору йде політ,
А встиг уже і посивіти.

Ще стільки планів в голові,
Ще мрії множаться роями.
От тільки руки «неживі»,
Й чомусь не спиться вже ночами.

Не всіх зігріли ще теплом,
Гнізда як слід не збудували,
А пташенята — на крило
Давним-давно з гніздечка стали.

Уже і зморшки до лица,
І крок ступить немає сили.
Вже стука вічність у серця
Холодним подихом могили.

На жаль, закінчився ліміт,
Й за всю свою життя дорогу
Уже давати треба звіт.
...А ще не встиг зустрітись з Богом.

Юрій ВАВРИНЮК

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів на навчання (стаціонарна та заочна форма) за спеціалізацією «Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЄ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса: вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500
Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03,
(097)7041355
e-mail:
college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru